

ישיבה כ"ז (בקר)

1482

W. C. C. C.

הישיבה התחדשה ב-12.40

מה שפך?	<u>היו"ר אגרנט:</u>
אסיר ראובני.	<u>אסיר ראובני.</u>
מה דרגתך?	<u>היו"ר אגרנט:</u>
סגן אלוף.	<u>אסיר ראובני:</u>
אתה מצהיר בהן צדק לומר את האמת?	<u>היו"ר אגרנט.</u>
אני מצהיר בהן צדק לחסר את האמת.	<u>ס"א א. ראובני.</u>
ידוע לך שהדיון הוא סודי? ובמ העדות היא סודית?	<u>היו"ר אגרנט.</u>
כן.	<u>ס"א ראובני:</u>
אתה מפקד ב?	<u>היו"ר אגרנט:</u>
בגדוד 68.	<u>ס"א ראובני:</u>
איזה חטיבה?	<u>היו"ר אגרנט:</u>
חטיבה 16.	<u>ס"א ראובני:</u>
ממתי?	<u>היו"ר אגרנט:</u>
פולו 73.	<u>ס"א ראובני.</u>
עד היום?	<u>היו"ר אגרנט:</u>
עד היום ועד הרגע הזה אני ממשיך בחפקיד.	<u>ס"א ראובני:</u>
ספר לנו פרטים על קורות חיך. מהי ואיפה נולדת?	<u>היו"ר אגרנט:</u>
זמה העבר הצבאי שלך?	
אני ילד קבוץ אשדות-יעקב, האיחוד. גדלתי במסק.	<u>ס"א ראובני</u>
מהי נולדת?	<u>י. ירין:</u>
בנובמבר 36.	<u>ס"א ראובני</u>
אתה בן 37 בערך?	<u>י. ירין:</u>
פלאו לי לא מזמן 37. אני גדלתי והתחנכתי	<u>ס"א ראובני:</u>
והתגייסתי לצבא בשנה 55.	
איפה התחנכת?	<u>היו"ר אגרנט</u>
בקבוץ אשדות-יעקב. למדתי כב"ס חיכון בבית ירח,	<u>ס"א ראובני:</u>
זה ב"ס חיכון חקלאי אזורי. התגייסתי בסוף 55 לגולני.	
גפרתי את שרותי הסדיר במרץ 58, וחזרתי למסק.	
בתור טוראי?	<u>י. ירין:</u>

ישיבה כ"ז (בקר)

- ס"א ראובני, לא בחור סגן. סגן מפקד הסיירת של גולני.
- זה היה סיום השרות הסדיר שלי. זכ-58 חזרתי למשק ועד סוף שנת 62, הייתי חבר משק אשדות-יעקב. חקלאי, מגדל כותנה ועובניות. בתחילת שנת 63 אני עזבתי את המשק ויצאתי לאפריקה, לטובו, בשליחות משרד הבסחון, משרד החקלאות ומשרד החוץ. מה שנקרא - המחלקה לשיחוף בינלאומי, פש"כ. והייתי טס כשלוש שנים, עד סוף 66, בחור מדיין חקלאי, מפקד הגדנ"ע ועסקתי שם בכל העיסוקים של מומחים צבאיים.
- י. ידין באיזה דרגה היית?
- ס"א ראובני בדרגת סרן. עד שיצאתי לאפריקה הייתי ס"פ בחטיבת מילואים. חטיבת מילואים 3, היום זה 820. חטיבת צפונית. כאשר חזרתי מאפריקה, חזרתי חזרה לשרות הצבא הפעיל, הסדיר. אם כי גם באפריקה הייתי מטעם הצבא. הייתי בתחלה מדיין בבה"ד 1 (ב"ס לקצינים) ולאחר מכן עברתי את ב"ס לפיקוד ומטה.
- י. ידין פתי זה יה בערך?
- ס"א ראובני גמרתי באוגוסט 69 את ב"ס לפיקוד ומטה. לאחר מכן שרתתי כשנה ורבע כאג"ס מבצעים במטה הכללי.
- י. ידין באיזה המקיד?
- ס"א ראובני קרוב לשנה הייתי ראש המדור הצפוני בענף מבצעים במטה הכללי, ולאחר מכן במשך כ-5 חודשים - ראש מדור למבצעים מיוחדים. גם כן באותו מקום - בענף מבצעים במטה הכללי. לאחר מכן חזרתי לחטיבת גולני והייתי כמשך שנה ורבע סג"מ בגדוד 12 מדצמבר 72 אצא 70 ועד אפריל 72. לאחר מכן במשך 14 חודש סג"ד 12. עד סאי 73, וכסאי 73, התמניתי להיות ס"פ בבה"ד 1 (ב"ס לקצינים) וכעבור חודש, חודש וחצי קבלתי את מינוי החירום כמפקד גדוד 68 בחטיבה 16.
- היו"ר אגרנט אתה זוכר את התאריך הסדוייק?
- ס"א ראובני אני כרגע לא זוכר את התאריך הסדוייק.
- י. ידין אבל זה ביולי?
- ס"א ראובני זה יולי, יכול להיות שאני טועה, אולי שבוע קודם.

ישיבה כ"ז (בקר)

היו"ר אגרנט: איפה נמצא הגדוד הזה כאשר קבלת את הפיקוד

על הגדוד?

ס"א ראובני: הגדוד, אנשים משוחררים, רובם אנשי ירושלים

והסכיכה. כל חטיבה 16 היא חטיבת מילואים, אשר

מורכב ברובו מאנשי ירושלים והסכיכה הקרובה - אנשי בית-שמש, לוד,

רמלה. יש מקומות אחרים, אפילו סאילת. ויש לו פטרד קשור כאן במחנה שגלר בירושלים.

כאשר קלחי את הגדוד, אספתי את כל המפקדים לסם היכרות ראשונית, ולאחר סכן

יצא לי להפגיש פעם עם מרכיב החיילים ביום החיצות מיוחד של הגדוד, לקראת

גיוסו לשרות בתעלה.

היו"ר אגרנט: סחי זה היה?

ס"א ראובני: אנחנו גוייסנו שבועיים לפני פרוץ המלחה, כ-23 לספטמבר

שנה זו.

ח. לסקוב: נכנסתם או יצאתם מכאן?

ס"א ראובני: התגייסנו כאן בשגלר כ-23, וירדנו למתקן האימונים

בבלוזה, באותו יום.

ח. לסקוב: אולי הסכיר קצת את המתקן.

ס"א ראובני: וכעבור יומיים קבלנו את האחריות בגזרה הצפונית

של תעלת סואץ, תחת פיקוד של חטיבה 275, או בסלינג

"חטיבת כלוזה".

היו"ר אגרנט: אחס התגייסותם ביום 23 וירדתם?

ס"א ראובני: ירדנו באותו יום למתקן. יום שני הקדשנו לאימונים

והכרת המעוזים, וכיום שלישי בבקר החלפנו גודד מילואים

וביום שלישי בבקר 25 בבקר, החלפנו גודד מילואים אחר שיטב שם, מחטיבה 204

וב-12 כצהריים כבר קבלנו אחריות על הגיזרה.

ח. לסקוב: איזה פוזציות, אהה יכול לפרט?

י. ידין: כסה חיילים היו לך בגדוד?

ר"א ראובני: אנחנו ירדנו 360 חייל, שטחכם - כ-250 לוחמים

40 אנשי מפקדה ו-60 נהגים, חיילי הגדוד הלוחמים

איישו 16 פוזציות סחוך 20 שהוחזקו באותה עת בתעלה, לכל אורך התעלה.

ישיבה כ"ז (בקר)

ראובני:

פירושו של דבר שלמעשה הגדוד חולק תחת פיקוד שתי גזרות, תחת פיקוד חטיבה 275 שתי פלוגות, זה הצפונית, ופלוגה וחצי תחת פיקוד חטיבה 14, חטיבה שריון 14.

ח. לסקוב. נח"ל 904 לא היו?

ראובני: נח"ל 904 לא שייכים לנו, הם איישו את 4 המוצבים כדי להשלים ל-20.

י. ירין. אתה אוסר - שהיית תחת פיקוד 275, חטיבה כלוזה?

ראובני: כן.

י. ירין. בסדר, זה עכשיו ברור לי.

ראובני: אולי אני עכשיו אסביר זאת על הספה.

כל הקו הזה החלק בימים כתיקונם תחת פיקוד שתי חטיבות

ותחת פיקוד אוגדה 252 שישבה ברפידיים, חטיבה כלוזה הייתה אחראית עד האיזור האי באלח וכל החלק הצפוני של החעלה.

ח. לסקוב: וכולל באלח?

ראובני: כולל² - לא. כולל עד החלק הצפוני של האי באלח.

י. ירין. אתה מדבר על 275?

ראובני: 275, מספרת, זה מדרום לקנטרה, מילנו המעוז של

קנטרה, קטובה, המעוז של הצפוני הראשון בקנטרה.

דרורח - מעוז מצפון לקטובה, לחצנית - זה המוצב של ציר הפלסטיק

היו"ר אברנט. אתה אוסר, צאצא שזם כלל את המעוז הראשון

זה היה צפון מקנטרה?

ראובני: מפרק מדרום לקנטרה...

ראובני: מפרק זה המעוז שנמצא מדרום לקנטרה וזה היה המעוז האחרון

בגבול הגיזרת של חטיבה 275.

היו"ר אברנט: אחרי זה?

ראובני: אחרי זה אפרתי - המעוז של קנטרה שזה נקרא מילנו.

וכאן באים שני מעוזים צפון לקנטרה - קטובה ודרורח.

(אני כל הזמן מתקדם מדרום לכיוון צפון) לחצנית - זה המעוז ציר הפלסטיק

ישיבה כ"ז (בקר)

שלושה ספקי מוצב...

י. יריין: מה זה ציר הפלסטיק?
ראובני: ציר הפלסטיק, זה הציר שהולך וחוצה את הביצות מבלוזה לכיוון מערב, לכיוון התעלה.
ה. לסקוב: ע"ז לו חשית שא ע"י שכבות של פלסטיק.
ראובני: כיון שמי התהום היו עולים שמו לו יריעות פלסטיק, לכן קוראים לו ציר הפלסטיק.
 האורקל, שזה המוצב **אאאאא** שהיה מורכב משלושה מוצבים: אורקל א', אורקל ב', ואורקל ג'. מעוז החוף, זה המעוז היחיד שלא נפל (בנדפסט) ועוד מעוז שנמצא בדיק צפונית לבלוזה, בין בלוזה לבין רוסני, נקרא טרקלין, שהפקידו היה להבטיח, שלא תהיה נחיתה מהים לכיוון בלוזה.
 סך הכל 10 מוצבים בגזרה הצפונית. ואולי כאן עוד מרוס קטן - בגיזרה הצפונית התחלקו 10 המוצבים כך: שהמעוזים מפרקת ופילנו, הדרומיים ביותר, היו תחת פיקוד של גדוד טריון, גדוד 9. ו-8 המעוזים - קטובה, דרורה, להצנית, שלושה האורקלים, בודפסט וטרקלין, היו תחת פיקוד שלי של גדוד 68. ו-2 מעוזים תחת פיקוד של גדוד 9.

עכשיו, הגיזרה של חטיבה 14 שהייתה מכאן בצפון ועד כאן חולקה לשתי גזרות. המרכזית, שזו כללית גיזרה איסמעליה, עד לאגם המר הגדול, והגיזרה הדרומית - מאגם המר הגדול ועד סואץ ודרומה. אפילו, חלק מספרץ סואץ.

י. יריין: עד **אאאאאאאאאאאאאאאא** עיון מוסה?
ראובני: כן, אבל שם לא היה מעוז, מעוז היה רק בראס פסל - בצפון ספרץ סואץ. זה המעוז הדרומי ביותר שהיה כאן.
 כאן כבר לא היו מעוזים, כאן כבר מתחיל ראס-סודר, וכל הדברים האלה שהם לא מעוזים.

המסך וכריו רשמה ש.א.

הגיזרה של הטיבה 14, כפי שהייתה מחולקת בגזרה המרכזית, פקד עליה גרוד שריון 184, שלרשותו היו 4 מעוזים שאוישו על ידי הגרוד שלנו, ואני מתחיל מספון לדרום: "חזיון", שנמצא בדרום האי בלח, "פורקן" - מול איספעליה, "מצמר" - מול דוורסוור במקום שפרצו כוחולינו מערבה. ועוד מוצב אחד בצפון האגם המר הגדול "לקקן". כל ארבעת המעוזים האלה היו מאוישים על ידי פלוגה מגרוד 86 והיו חתה פיקוד של הטיבה אחת וגרוד אחר.

יריין: של איזה גרוד ?

ע.ראובני: הגרוד שפקד, גרוד 184. על הגיזרה הדרומית,

יריין: זה כבר לא שייך לך.

ע.ראובני: יש עדיין מוצבים שלי.

צאטאצאצא
יריין:

כן? עדיין מוצבים של גרוד 68. בגיזרה הדרומית - גיזרת

המחלה היו שני מוצבים שאוישו על ידי הגרוד שלי, זה טוב

חחח פיקוד הטיבה 14, אבל חתה פיקוד גרוד אחר - גרוד 52. מוצב אחר - "כוצר" כחיכור

של שני האגמים.

יריין: זה המוצב שעדיין מוחזק על ידי המצרים עד היום?

ע.ראובני: זה מוצב שמוחזק עדיין על ידי המצרים.

יריין: בודד.

ע.ראובני: חוץ ממצמר, בודפסט וטרקלין כל המוצבים מוחזקים על ידם.

ועוד מוצב שהוא כחיכור החעלה, באגם המר הקטן - "ליטוף".

הינ"ר אגרנט: איפה זה?

ע.ראובני: זה כחיכור של חעלה לאגם המר הקטן. בסך הכל זה יוצא 16

מוצבים. צריך להכין בגרוד המילואים שלי מיועד למעשה לחזק

או להחזיק כמעט את כל המוצבים בחעלה, למעט ה-4 שאוישו על ידי נח"ל מגרוד 904.

הינ"ר אגרנט: "בסך הכל היה גרוד המילואים שלי מיועד"...

ע.ראובני: להחזיק ולהגן על 16 מוצבים, למעט 4 על ידי פלוגה מגרוד

הנחל 904.

יריין: חתה הפיקוד הישיר שלך בסופו של דבר היו 8 מעוזים ?

ע.ראובני: 8 מעוזים.

סגן אלוף עסיר ראובני

- יריין: לפני שאתה ממשיך. אתה אומר שירדתי עם 360 חיילים.
כמה התקן של הגדוד וכמה אמרו לך שצריכים לרדת, או
כמה באו למעשה? באו למעשה 360 - זה היה התכנון, זה התקן?
ע. ראובני: צריך לדעת שהגדוד ירד לא במתכונתו **אא** הרגילה והאורגנית,
אלא במתכונת סינדרה לתעסוקה בגיזרה העלת סואץ. ז"א -
המספר היה פונקציה של הצרכים המבצעיים, כפי שהוכתבו מאג"ם מבצעים ועד לחטיבה
שלנו ועד לגדוד. ובהחלט אני צריך לציין שחלק מהאנשים לא היו חיילים אורבניים
של גדוד 68, נהגים, רגמים, אפילו קצינים, חלק מקצינים.
היו"ר אברנט: אתה אומר שהמספר היה פונקציה?
ע. ראובני: המספר היה פונקציה של הצורך המבצעי למשימה המוגדרת
של החזקת המוצבים ולתפקידי סינלה בכל גיזרת התעלה.
יריין: ז"א - התוספות ניתנו לכם מהחטיבה?
ע. ראובני: התוספות ניתנו לנו על ידי החטיבה.
יריין: לא מהגדוד שלך. מגדוד אחר בחטיבה.
ע. ראובני: מה שהיה הסר קיבלנו מיחידות אחרות.
יריין: 360 זהו המספר שנקבע מראש.
ע. ראובני: כן.
יריין: ז"א - הוא יצא כפי שנקבע במפקודה?
ע. ראובני: כן, בהחלט.
יריין: הם לא אורבניים של הגדוד. נהגים אחידים. קצינים. רגמים.
לסקוב: זה אגם מבצעים - נכון?
ע. ראובני: מקודה כזאת יורדת מאגם מבצעים. אבל צריך לזכור שאנחנו
לא היינו הגדוד הראשון שירד לעניין הזה, כבר הייתה מסכת
די ארוכה. אינני יודע בדיוק כמה זמן, אבל אני מעריך לפחות שנה שהתעסוקה התגלגלה
במספרים הללו ובמוצבים הללו.
יריין: כלומר - זה היה ברור מראש שבמסופע צריכים להיות 15 איש
למוצב. לוחמים.
לסקוב: 12.
ע. ראובני: יותר ¹¹⁻¹² אס' היו לך 250 לוחמים על 16 מוצבים - זה 18.

ע. ראובני:

יש גם נהג שנכנס.

ירי:

אני התכוונתי ללוחמים.

ע. ראובני:

כסכיבות 18 לוחמים, למוצב. אבל זה בהחלט פסוצע, כי יש

מוצבים יותר גדולים שמנו 24, יש מוצב סרקלין או ללקן

שהיו בהם בסך הכל פחות מ-10 אנשים, או אורקל ב' שהיו בו בסך הכל 7 אנשים. הפסוצע
בהחלט כללי ולא מדויק לגבי כל מוצב.

ירי:עוד שאלה אחת, אתה אפרת ~~אמא~~ ^{שהתחלנו} הראשונה שלך

עם האנשים האלה הייתה ביום ההתייצבות. במלים אחרות,

במידה שלך ידוע, תחת פיקודך, האנשים האלה לא עברו אימונים, פרט לאותו יום במחנה
בלוזה, אבל מזמן שאתה קיבלת את הפיקוד, לפחות, לא התאמנו?

ע. ראובני:

לצערי, יש לי ידיעות קצת יותר קשות. לצערי הגדוד לא התאמן

במשך שנתיים וחצי. את האמון האחרון עשש במאי 1971, כמובן

לא תחת פיקודי, תחת מנכ"ל אחר שהתחלף. גם האחר התחלף. במאי 71 לפי ידיעתי, וזו

בהחלט נקודה מאד לא חיובית, מאד לא חיובית.

ירי:

כמה מהקצינים שהיו לך בגדוד היו סדירים?

ע. ראובני:

אף אחד לא היה סדיר. לגבי האימונים - אם כבר שאלת -

קרה כאן עוד משהו לא כל כך חיובי. כבר הרבה מאד זמן ואני

גם מכיר את זה כמנכ"ל סדיר, שיחידה יוצאת לקו, ביחוד יחידת מילואים, היא מתגייסת

ביום ראשון והיא אמורה לקבל אחריות רק ביום המשיש של השבוע. אבל אם נעלעל היטב

בספטמבר, בסוף ספטמבר, נראה ש-26 לספטמבר זה ערב ראש השנה. ולכן קוצר לנו האימון

בצורה רצינית. נחבקשנו, קיבלנו פקודה יותר לקוץ, לקבל את האחריות כבר ב-25

לספטמבר, על סנה שבגדוד המילואים הפוחלף יוכל להיות כבר בערב ראש השנה בבית. מה

גם שבערב ראש השנה זה לא מועד מתאים להתלפת יחידות. ואז קשה שלא הצלחנו להתאמן

בצורה רצינית. במקום 3 ימי אימון היו לטובתנו רק יום אחד וגם הוא לא יכול היה

להחבצע כמו צריך, באשר הקצינים וחלק מהמפקדים הזוטרים היו צניכים להכנס כבר

בצהרי יום שני ה-24 לספטמבר לחגיפה ולהכרת המעוזים. לכן כלי כל ספק,

הי"ך אגרנט: לחגיפה - כלומר עם מי שיוצאים?ע. ראובני:

כן, להכיר. אתה צריך קודם להכנס ולהכיר, בדיוק את העמדות

ואת התרגולות ואת כל הדברים האלה. ככה שבהחלט צריך לומר

שמכחינה רמת איסון זה לא היה טוב הכניסה שלנו לענין הזה, לקד.

היו"ר אגרנט: אחת יכול לספר לנו עכשיו מה היה היריעות שלך על האויב?

מהזמן שאתה קיבלת את הפיקוד על הגדוד, מהזמן שירדת

לחעלה?

ע. ראובני: מהרגע שאני ירדתי לחעלה.

היו"ר אגרנט: פ-26 לספטמבר.

ע. ראובני: 25 לספטמבר. ובכן, אנחנו קיבלנו הרצאה פתיחה על ידי

מפקד הגיזרה, מפקד החטיבה 273. ובה נאמר בצורה כרוזה לגמרי

שהזמן הוא זמן שקט סאד, אין סבירות למלחמה. הכעיה המרכזית היא להחזיק כמו שצריך

את הקו, הייתי אומר אפילו בעברית אחרת- לתחזק כמו שצריך את הקו. מתוך היותי

בצבא הסדיר ואסור להיות מודע גם לפה שמרחש, לא ידעתי ולא הכחנתי כשום, הייתי

אומר, סימן ולו גם הקטן ביותר לאפשרות מינימלית של מלחמה.

היו"ר אגרנט: אחת לא הכחנת?

ע. ראובני: לא הכחנתי.

לסקוב: לפני שנכנסת.

ע. ראובני: לפני שנכנסתי, סכל מיני מקורות שאתה נפגש, שקשה לי היום

להסביר אותם. אתה נמצא בצבא, יש לך פחות או יותר ידע

והרגשה מה הולך בגזרות השונות. יתרה מזאת,

לנדאן: ההרצאה היתה ב-25 בספטמבר?

ע. ראובני: ההרצאה היתה ב-23 בספטמבר, לפני כל קציני ומפקדי הגדוד.

יתרה מזו, כסגד סדיר לשעבר.

היו"ר אגרנט: מה שם מפקד החטובה?

ע. ראובני: אלוף משנה פנחס נוי. כחור סגד סדיר לשעבר ידעתי גם שאם

אני יורד עם מילואים לקו כל שהוא, משמע שהקו הזה הוא קו

שקט, ומדוע? במסגרת שרותי כסגד ומגד בגולני כל פעם אחד הקוים היה מחתם - אנחנו

היינו באים ומחליפים מיד את המילואים. זה קרה לי מספר פעמים בגזרות שונות, במסגרת

שרותי כסגד סדיר בגולני קרה לי בשלושה מקרים בשלוש גזרות. פעם אחת כרמת הגולן,

שהחתם והתחילו הקריות והעלו אותנו להחליף מילואים. פעם נוספת הורידו אותנו

כחופזה לעזרה כאשר התגברה פעילות המחבלים, ופעם שלישיית עלינו לגבול הלכנון לאזור

סטולה, כאשר התגברה פעילות המחבלים והחליפו את המילואים בסדירים, אצלי גם היה בדרך טראש, כאשר קיבלתי את הודיעה שאני יורד למעלה, שאם אני יורד עם גדוד מילואים לטס "מטעם שקט לחלוטין".

לנדאו:

אחה אפרת קודם שזה היה סינוי חירום. מה פירוש חירום פה? הפרוש הוא שאני במסגרת התפקיד הרגיל משמש כמ"פ בבהד 1. אבל יש לי לשעת חירום גדוד מילואים, אבל אם גדוד המילואים הזה

ע. ראובני:

יוצא גם כשיין מלחמה לצתעסקוקה, המגד הרגיל שלו סוכרת לצאת איתו, אחרת הוא יצא בלי מגד.

יריין:

מגד של שעה חירום.

ע. ראובני:

מצדד לשעת חירום יוצא גם עם הגדוד כאשר הוא יוצא לתעסקוקה מבצעת.

היו"ר אברנט:

אז אתה הבנת, כיוון שמורידים מילואים, בסוד של מילואים,

ע. ראובני:

אני אומר, זה היה אחד הסימנים. שקט. אמשין אולי בסימנים.

לפי התקן של האנשים כמעוזים והיות וגם הייתי בשני סיורים

סוקרטים, ירדתי לפטה כדי להכיר אישית את הגזרה.

יריין:

מה?

ע. ראובני:

ירדתי פעם שלשה שבועות לפני תחילת המילואים ואחר-כך 10

ימים לפני זה. כדי לא לקרוא למפקדים החלטתי שאני אהיה הבקיא

כיותר בגזרה ועל ידי כך אסע מלקרוא לקצינים כמה פעמים. ירדתי פעמיים להכיר את

הגזרה. וסתוך ביקורי בגיזרה עצמה ושיחה עם כל הקצינים שם, ראיתי שהקו למעשה מוחזק

ומאורגן לתקופה של מה שאנחנו קוראים "בטחון שוטף".

יריין:

בס"ש?

ע. ראובני:

בס"ש. ראיתי שספר מעוזים נסגרו. ולמעשה אם אנחנו זוכרים,

במלחמה ההתשה היו 32 מוצבים, אבל במלחמה היו רק 20 - וזה

כבר מלמד לכל אורך הגזרה. ואני צריך לציין שירידת הגדוד הייתה בדיק לפני כל חצי

ישראל - ראש השנה, יום כפור, סוכות הראשון, סוכות השני. ותמתי מאד כיצד המפקדים

של למעלה וקציני המטה שקבעו את הירידה, סידרו לגדוד מילואים אחד וגם ירושלמי את

סגן אלוף עמיר ראובני

כל חגי ישראל בקו.

היו"ר אגרנט:

מי קבעו?

קבעו שגדוד אחד, דוקא גדוד פילואים ירושלמי יעסוק

ע. ראובני:

כתעסוקה מבצעת דוקא בכל חגי ישראל. וזה יש משמעות אחר-כך

אם אני אומר את הענין הזה, וחרף הערעורים שלי על התקופה הזאת

יריין:

אתה ערערת?

אני ערערתי לחטיבה. אמרתי, לפחות שיהיה רק שני חגים,

ע. ראובני:

שיקדימו לנו, שיאחרו לנו את הפילואים. כי ידעת מה פשר

לאנשי פילואים לשרת 4 חגים בקו. וידוע לי שגם החטיבה וגם פיקוד המרכז ערערו בענין

הזה, אבל שום דבר לא עזר. ולענין הזה יש משמעות כאשר בגלל המועד הזה של בחירות,

סגור בחירות, חגי ישראל, שנת ליטודים, בדיוק התקופה הנוחה ביותר לעסקים, שמהם

סבל המקצועות שאפדתי מורכב הגדוד שלי - ספורים, מאנשי מינהל, מפקידים בכירים.

אלה הם המרכיבים העיקריים של הגדוד, ומבצעי הנויות.

יריין:

סטודנטים?

ע. ראובני:

סטודנטים.

היו"ר אגרנט:

האנשים שלך - אתה מתאר מי הם היו?

ע. ראובני:

כן.

היו"ר אגרנט:

כן, זה מעניין אותי מי הם היו.

ע. ראובני:

הייתי אומר שזה חתר כמעט מלא של פרינת ישראל. כל המקצועות

החל מעורכי דין, יש לי אפילו סמל מבצעים שהוא סגן היועץ

המשפטי לממשלה, ד"ר מישה חשין. יש לי הרבה עורכי דין, הרבה עורכי דין, היועץ

המשפטי למשרד הפנים, הרבה אנשים רציניים. זה המכשך הראשון שלי עם אנשי המשפט,

והוא דוקא חיוכי. יועץ משפטי למשרד הרשוף, לפשרר מס הכנסה. הרבה מאד עורכי דין.

יש לי הרבה מאד פקידים בכירים, מנהלי בהי ספר וטורים. כל המקצועות החופשיים

אדריכלים ומנהדסים, בעלי הנויות ועסקים - הרבה מאד אנשים, הרבה אנשים עצמאיים

ובגלל כל הסיבות שפניתי קודם היה לחץ חזק להרבה אנשים להשתחרר ולא לשרת בתקופה

הזאת.

ס/א אמיר ראובני.

ואני לא כל כך חרבה התעסקתי בזה, יותר - ספקד החטיבה.
מיפקדת החטיבה 16 התעסקת בסיון האנשים, אבל למרות זאת

שהוכסת לי שאני אצא בלי אף בעיה - יצאתי לתעסוקה הזאת עם כערך כ-70 אנשים
בעייתיים, שכדרך כלל, לא משרחים או משרחים חלקית מאוד במילואים.

כ-70 אישי

היו"ר

כ-70 איש בין ת-360, שזה כולל גם אנשיא מיגהלה.

ראובני.

כ-70 איש שהם משרחים, בדרך כלל, רק חלקית במילואים

היו"ר.

כנ. אני צריך לתת עוד נתון אחד על כוח-האדם.
כאן

ראובני:

פה הגיל שלהם עד 70

היו"ר

הגיל הוא עד 39, וישנה פה פריסה של כל הגילים. אי

ראובני

אסר לציין גיל באופן מיוחד. אם כי בסך הכל, יחסית

הם די מבוגרים. ז.א., מעל גיל ת-30, 32, 35. אבל היו גם אנשים צעירים.

כבר זמתי, שיש עוד נתון אחד, שאותהייתי רוצה לתת,

שהוא גם הפתיע אותי, וטרק אחרי הפלחפה, לצערי, בידרתי אותו. 30% מהלוחמים

במעוזים, ז.א., מתוך ת-250, היו היילים שלא עברו צבא סדיר, ועברו סת שנקרא בסלג
הצבאי "שלב ב'".

מה פירוט "שלב ב'"

היו"ר:

"שלב ב'" - זה שהם עברו איזו סדרונה של חודש או

ראובני:

חדשיים. זה אנשים או שהיו להם בעיות מעד או עולים

חדשים או שבאו בגיל אצ מבוגר לארץ. 30% מהלוחמים, ולצערי הרב, גם מבחינה

סקצועית, אני אומר זאת כרגע, וגם בדיעבד מבחינת הלחמה - בהחקירים - הם רובים

מבחינה לא-לוחמים. וזה נתון שהוא, לפי דעתי, קשה מאוד. אבל אם צריך - כדאי

שאת העניין הזה ידעו. לפי דעתי, זה נובע (וזה כבר לא עובדות) זה נובע מהצורך,

בגלל הקוים הארוכים מאוד של מדינה ישראל, במאסות גדולות של אנשי מילואים. ולכן,

היתה כאן מבחינת סטוייפה כסוף על השבון תאי כוה.

מה בנושא כוח-האדם.

מה שאני עוד יכול לומר הוא שלמרות הטקט והשלוח ששרר

בתחילה בניסחנו לקו, היה ברור לי, כמסקר גודד ולכל מיסקרת הגרוד, שגם עקב זה שהגרוד לע מאומן מספיק, עלינו לעטות סאמץ אריר ולאמן את האנשים בתוך המעוזים, ואכן, פתחנו מיד בתחילה, כבר ביום הראשון, באיסורים אינטנסיביים מאוד, ביום וכלילה, עם מערכת של אמצעים בקורות. ואתה הסיכוח, לפי דעתי (וזה גם הייליכ אכרו לי אחרי הפלחה) שאנשים זלחמו, וזלחמו בגבורה, היו בכך שהצלחנו בעטרה הימים האלה מה-25 עד ת-6 באוקטובר, לאזיא אותם לרמה מקצועית-פלחמית סבירה.

כסוכן, שלאור הטקט והשלוח, צריך לומר כמה מלא זכריש גלי

סאחד הדברים העיקריים שעמדו לנגד עינינו - זאת התוצאה לתופעות של האנשים, האפשרות לכל חייל להיות לכתוח כתג אחד בבית. עם הנושא הזה התעסקו גם מיסקרת הגרוד והמסקדים במעוזים ומסקדי הפלוגות והתעסקו לא פעם, צריך גם לציין, שהמיקוד רצה ללכת לקראתנו, ואחרי יום הכיפורים היינו אמורים לקבל פלוגה סדירה להיגבור, ועל ידי כך לאסטר ליותר אנשים לצאת לתופעות. תרצון הטוב לא הצליח להתכצע בגלל הסועד.

אני אמשיך לענות על השאלה הארוכה הזאת של "מה ידענו?".

היו"ר: השאלה היא קצרה, והחשובה היא כודאי ארוכה.

ראובני: החשובה היא ארוכה מאוד, ואינני בטוח אם אצליח לכסות אתר/ ארבעה ימים, ז.א. אצמחאצמחא/ כגמר ראש-הסנה התחלנו להכחין

מהמ/עוזים, בהצטוות הרגילות שלנו; בתנועה גבא ביום וכלילה, בעיקר בלילה אצמחא תרכה-הרכה יותר סוגכרה פהרגיל. וכסוכן, דיווחנו על כך גם סלפונית שגם בדו"חות סודיעין. ואני צריך לציין, שאנשי המסל אצמחא הפתינו אחי ברצינות גא ובהתמצאות המחירה שלהם בנושא הסודיעין. דק אולי לטם דוגמא. לפעמים אצמחא נותנת דף שלם של סודיעין - זה בקרא שהיא עבדה קשה. היו הצמינות שנתנו אפילו עד 10 דפים ליום! יחד עם זה צריך לציין, שהצבא הסצרי המסיך בעבודות הטיגרתיות שלו בסוללות וכרמסות עם מאות רכות של א,רחים, של פלחים ועם הרבה מאוד טרקטורים וכלי/צבא אחרים. וההייליס שלו התנהגו כצורה שיגרתית ביותר: השופים, בלי גופיות, בלי הגור. בריעכר, אני יכול לומר, באיש-צבא, יתם עשו תוצאה והטקיה

גם טאקסיה וגם אסטטגיה, בצורה טובה מאוד.

לסקוב: תוכל לסווג את הכעילות האלו שאתה אומר שהיו?

ראובני: - הכעילות הן: כניסה של הרבה בלי-רכב לסקוט מסויים, רעש של שוקים ושל זחלילים, גמט מאהורי הסוללה, בעיקר בלילות, חרבה מאוד של סידרי קצינים עם פחה דהוך הסברה בידיים, וכמוכן, כניה פואצה של מעטות שלהם בצד השני.

לסקוב: נשק ג'סי?

ראובני: נשק ג'סי. היו בוחנים, היו לוקחים תותה ללאחרתע ובוחנים בדיוק איך הוא יורה. הכחנו במרשישי-פרידה גיבליריים. וכל הענין הזה התחיל בהבחנה טובה שלנו אחרי ראש-השנה דהלך וגבר לקראת יום הכיפורים. זכור לי כצורה ברורה לחלוטין, שבכל ביקוד שלי בסעוזים, היו האנשים שואלים אותי? מה פשר הענין הזה?

היו"ר: באיזה ביקורים?

ראובני: בביקורים שלי. כמסודרם שלי, בבקורות, כל יום/בקרת/ בסעוזים, כולל ירידה כעם אחת גם לגיזרה תדרוטיה דהטרכוזיה, שלא תיתה מהה פיקוד, כדי לודאי שגם שם מלמדים את האנשים איך להילחם.

היו"ר: שאלו אותך "מה פשר הדברים האלה"?

ראובני: יולו אחי "מה פשר הדברים האלה"? כי זה הדג כהחלט מתחום השיגרה מצבאית תרגילה. גם אני דרשתי מסברים. כמה מדובר? דרשתי אותם גם מספקד החטיבה, ובהזדמנות פגשתי גם את מספקד האוגדה, ז"ל, /בסוצב "סילאנו" ומהשברים שקיבלתי היו: שאצבא הסצרי פקיים תרגיל בקנה-מידה רב-מסדים. התשובה הזאת היא מאוד משמעותית, כי יש לה, כאשר נגיע ל-6 כאוקטובר, חזרה על עצמה באיזו שהיא צורה מסויימת.

לסקוב: קמ"ן הפיקוד הגיע אליכם?

אמכונניס. בשתחמס, כשהם היו עושים הרגילים כאלה, אז אנחנו היינו נכנסים
ל"ח לוך גבוה", יורדים לתעלה, עושים תפירות ספקדים, קבוצות פקדות, ומכניס את
עצמנו לקראת אכרות. זה קרה לי פעמיים בשרותי בגולני, או יותר נכון - בשרותי
כאשר לא שרתתי בתעלה וקרה לי פעם אחת שיטכתי פעם כסמג"ד בגולני בגיזרת הדרומית
בסיחלה, והם גם כן ביצעו הרגיל רב/מסדיס, ואז היינו ככוננות. לכן, הייתי מודע
לדבר שהפצרים ביצעו כבר בעבר מספר הרגילים, וזה בהחלט תניה את דעתי.

לנדוי - בקשר למה שהזכרתי עכשיו שהפצרים עשו הרגיל רב-מסדיס, ואנחנו
היינו ככוננות, מתי זה היה? אתה, וכך את זה?

ראובני - אני זוכר, אבל זה היה יותר כוננות לקראת הפסקת האש,
אני זוכר שהייתה בתחילה שנה 71, בינואר - מארס 71,
כאשר אז היה גמר אמועדיי של הפסקת האש, ואז היינו נכנסים לכוננות ולא קרה שום
דבר.

לנדוי - ובמעט האחרונה?

ראובני - בפעם האחרונה, אם אינני טועה, זה היה בתחילה שנה 73,
אינני זוכר כדיוק את התאריך - אם זה בספרדואר או במארס,
אבל עיניו קבוצות פקדות וירדנו לתעלה וסיירנו והתכוננו לאפשרות כנצטרך אצא
לבצע פעולה חקפית. וזוכר פעם אחרת, ב-72, אבל אני באמת אינני זוכר את המועד.
גדסה לי, שנה במחצית של 72, אצא כ

לנדוי - והיחה כוננות במסך הרגיל הזה?

ראובני - בזמן הרגיל, היחה והייתי סדיד, אני לא יטכתי בקו,
והתכוננות שלי היחה בריענון התכניות האופרטיביות
החקפיות, שכל ספקד עד דרגה ס. ס. בקי היטב ככל הפקידיו. ופותר לומר גם
שכאיכונניס שלנו אנחנו ביצעו הרגילים דהיס לענין תנה של הציחה התעלה וכיכוש
וסיחור הצד השני.

חינר - עכשיו זה נראה לך כהרגיל או כיותר מזה?

ראובני:

מבחינתי, כמב"ד והתאפיות שלנו יכלו לראות ולטפוע דברים
סוגבלים בהחלט. המונה כוללה על ההתרחשות היא בהחלט
מדרגים הרבה יותר גבוהים: סחלרסי אויר, סיריעות סודיעין, סתעוכות של ידע. כך
סבהחלט לא לקחתי לעצמי להיות פרשן רק סתדברים סאנחנו רואים בנינים, ובהחלט דאינו
דברים סוגבלים. לא דאינו את כל התשובה. דאם כי רזייתי בלתי-סירגתיים בהחלט,
דיחתי את זה לתשובה ול הרגיל מצרי בקנה-סידה גדול.

לסקוב:

סיחהו אצלך בגודד חשד ייזה הרגיל שיכול לעכוד להחקפה
סקומיה או סשהו? אתה זוכר דבר כזה?

ראובני:

יחיליים סאלו, סאלו לעמים קרובות סה סשר הדברים, אבל
בהחלט לא סחוך סבירות סזו סלחמה. דאני אוסר בסה סלא
לא סברתי לאף דגע, עד כסוכן להסתלשלות של ה-6 סאוקטובר, סאכן סאסה סדובר בסלחמה.

דיין:

החגיד לי, הדיווחים של הסודיעין של סיקוד הדרום, סהוא
היה סולח לאג"ס דאס"ן וסד"ח, אתה הייתה גם כס כל יום
סקבלים אידה סוד סודיעיני סהסיקוד שלכס או ככה. יו סשהו?

ראובני:

לא הייתי אוסר בצורה חכי ססודרת, אבל היינו סקבלים.
ז.א., אני, כמב"ד, קיבלתי. כל יום כסעט היינו זסגסיס.

דיין:

אולי חגיד סה קיבלתי?

ראובני:

בעל-פה, לא דו"ח סמט. עכסיו צריך כאן להסכיר אולי
עוד דבר, סלסעטה חקו היה כנוי ככה סהסיקוד איטיף לסעטה
על חקו חוא בידי החטיבה. למיסקדה הגדוד לא היה חדר-סלחמה. היה איזה חדר כצריך
סאולתר כלי סכסירי-קטר, ולסעטה ססתכלו יותר על סיסקדה הגדוד כעל סיסקדה סינאלהיה
וציסקדה ססתעסקה יותר כענין של כוח-האדם. כסיון סהייתי מב"ד סדיר, לא ססכסתי
לענין הזה, ולסעטה כנינו חדר-סלחמה, הייתי קורא לזה, סאולתר כחוך הצריך שלגואסאס
דחינו סתעכניס בסה סקודה דאף סעכיריס את זה לקו, אבל העידוכון הסודיעיני הרציני
של חקו היה בידי קצין הסודיעיני של החטיבה. זה היה חקקידו, וזה היה סדברר כך.

(אתריו רסמח סא)

לפני כן - אב

ועדת החקירה - 19.12.1973

ס.י.

ישיבה כז' - בנוקר

לסקוב:

הוא היה עובר ומערכך את המסעות במוצבים?

סא"ל ראובני:

חיונית, הוא היה גם סהדרך אותם. אחריהם היה לתדרך

את החפצותנים וללמד אותם, וזה גם הגיוני, מפני

שהפונקציה המודיעיניתם בחטיבה היא פונקציה קבועה, שמכירה וזוכרת ידע,

וקמ"ן גרודי, עד שיכיר את הגזרה, הוא גופר את תקופת המילואים שלו.

היו"ר אברנט:

אז הוא היה עושה את זה?

סא"ל ראובני:

זאת אומרת, האחריות המודיעינית המלאה היתה של החטיבה,

ולפי הערכתי גם בצורה בהחלט נכונה, זאת אומרת בגלל

שהיא פונקציה קבועה בקו.

היו"ר אברנט:

הוא היה מדריך את אנשי החפצות?

סא"ל ראובני:

הוא עבר בקו לעמים קרובה, גם קצין המודיעין וגם

העוזר שלו, והם תדרכו את החפצותנים ואת המפקדים,

ודוקא בנושא הזה של המודיעין, לפי הערכתי כאיש מקצועי וכמי שמכיר את הקוים,

כי שירתתי כמעט בכל הקוים של צה"ל, כמעט בלי יוצא מן הכלל - העבודת של

המודיעין בקו היתה בהחלט טובה, ואני חושב שגם האיסוף על-ידי חפצות המודיעין

שלנו היה איסוף רציני. איך פירשו אותו בדרגים היומר בכוחים - זה אינני יכול

לומר. אין לי שום ידע בענין הזה.

ירי:

למשל, אם קצין המודיעין - את זה אמה לא'ראית, אני

כבר פכין - הוא היה מדווח כל יום, על סמך כל החפצות

שלכם וכל הדברים האלה, באמת יש פה פירוש מדוייק: בגזרה הצפונית - כך וכך

צמ"שים, כך וכך פועלים, באמת יש פה פירוש. אבל כללית, בסעיף הראשון, לפני

כל הדיווח הזה, היה מופיע משפט, עד הסוף למעשה אני רואה (לא, יש לי פה עד

ה-4 ועד בכלל): "במשך היום היתה הפעילות בגזרה המעלה שיגרתית". אחר כך בא

מירוש של 50 כלי רכב פה, ו-80 כלי רכב פה, וכל המעברים, פתיחת מעברים, פתיחת

שקים כין מעברים, חקפת סוללות, כולדוזרים...

ועדה המקירה - 19.12.1973

ס.י.

ישיבה כז' - בבוקר

- היו"ר אברנט: זה דיווח של מי?
- יריין: זה של קמ"ן פיקוד הררוס אל מטכ"ל.
- האם את המושג הזה, "פעילות שיגרתית", זה היה גם מושג אצלכם? אני רוצה להכין.
- סא"ל ראובני: לא.
- יריין: כי אתה אומר: אם זה המרון - זה שיגרתית בשכיל המרון.
- אתה לא מכיר את המושג הזה?
- סא"ל ראובני: אני לא ידעתי על הסעיף הזה. כי שוב, זו כבר הערכה.
- הסעיף "כללי" זה הערכה.
- יריין: אני מכין.
- סא"ל ראובני: מהדגש שאיסוף העובדות הגיע לחשיבה, לא היתה לי יוהר שליטה על נושא המודיעין. אני רק הקפדתי בכיקורדי כמג"ד על ידע מקצועי של התצפיתנים, הבחנה איזה כלי רכב, וכמה חיילים, ודיווחים שיהיו דיווחים, לא להשמיט שום דבר.
- היו"ר אברנט: זאת אומרת, אתם אספתם את העובדות, זה הכל.
- סא"ל ראובני: אנחנו אספנו עובדות.
- היו"ר אברנט: שום פירושים לא נחתם לזה.
- סא"ל ראובני: שום פירושים. זה לא היה באחריותנו ולא היה ברשותנו, אם כי - אני אומר שוב - שאני חסיד ביקשתי ודרשתי לקבל גם הערכות.
- היו"ר אברנט: האם אתה יכול לכוא גם אחרי הנהלים, כדי לבסור את הערות שלך?
- יריין: מה אתה עושה עכשיו? מה תפקידך?
- סא"ל ראובני: אני כרבע סג"ד, והגדוד שלנו יושב בבקעת הירדן.
- יריין: יש לך שם סמב"ד?
- סא"ל ראובני: יש לי שם סמב"ד. ואני אחאים את עצמי לדרישות שלכם.

ט.י.

ועדת החקירה - 19.12.1973

ישיבה כז' - בכו"ק

טוב, אם אתה יכול להחמיס את עצמך, זה היה טוב,
כדי לבטור את זה ביום אחד, ושלא תצטרך לבוא עוד פעם.

היו"ר אברנט:

יש לי בקשה, אם אפשר. האם תוכל להת ספה סתומים המוצבים
שלך ולסמן עליה את השטחים המתיים לתצפית שהיו.

לסקוב:

או שאין לך, אצאך ואתה זריך לחפש או לבקש את הפח"ט?
זה יהיה קשה מאד, כי על הספה קשה מאד לראות.

טא"ל ראובני:

ברור לי.

לסקוב:

נפסיק עכשיו. נתחיל טוב ב-3.30.

היו"ר אברנט:הישיבה נסתיימה ב-13.55.

הישיבה נפתחה בשעה 15.10המשך עדותו של סא"ל אמיר ראובניביו"ר אגרנט: ככקשה, נמשיך.ראובני: אני חושב שקודם הגענו פחות או יותר לסיום של פרק.היו"ר אגרנט: אהה סיפרה על המידע שהיה לך בסוף.ראובני: עד לפני המלחמה. צריך לציין שכיום חמישי דובר על - ב-4

לחודש - כוננות, ולגבינו זה היה משמעותי, כי יום חמישי

זה היה היום שהיינו מחליפים את החופשות. אנשים היו חוזרים מהכיתה והיו יוצאים אחרים.

לסקוב: מי דיבר על כוננות?ראובני: בהתייבה.היו"ר אגרנט: הייתם מדברים על חופשות?ראובני: ביום חמישי כבוקר צריכים היו לחזור אנשים ממחנות וצריכים

היו לצאת חרשים ליום הכיפורים. ונאמר שכבר ביום רביעי

היו דיבריים על אפשרות של כוננות, הקפאת חופשות.

היו"ר אגרנט: זה לא הבינתי, אתם רק ירדתם לקו ב-26 לחודש.ראובני: ב-23 לספטמבר ירדנו, קיבלנו כ-25, ואני מדבר כרגע על

4 לאוקטובר כבר.

היו"ר אגרנט: אז היו חופשות בין ה-25 לספטמבר.יריב: הוא אמר שהוא רצה לשלוח חלק להגיס.

ישיבה כ"ח - אחה"צ

סא"ל אמיר ראובני:

היו חופשות כדואי. אנחנו התחלנו מערב ראש השנה התחלנו בחופשות הרגילות על פי אישור מהחטיבה, זה היה בערך כשני אנשים לכל מוצב. אני אומר שביום חמישי דובר על אפשרות שתכוסלנה החופשות ואז יותר מאוחר קיבלנו ממש סכרס שבו היה כחוב שלגבי החיילים הסדירים ק' הקפאת חופשות, כוננות; לגבי המילואים יכולים להמשיך בחופשות הרגילות.

היו"ר אברנט: מהי קיבלתם את זה? כיטול חופשות לסדירים ובקשר למילואים

להמשיך.

ראובני: ביום חמישי. האמר להקפיא חופשות של סדירים ולהמשיך בחופשות

ביחס למילואים. ויש כוננות.

לסקוב:

כוננות בקשר למה?

יריין: זה מה שרצייתי לשאול, מהו זה יש פתאום ביום ה' כוננות?

ראובני: אני לא אומר שהיה סכרס על כוננות היה סכרס לגבי ספקרים

בעיקר. לא היה כחוב כוננות; שניה הסכרס הזה הגיע אלינו

לאחר שכבר מוצא חלק להחלפה ולא ניתן היה להחזיר את האנשים. מה גם שלא דובר.

לסקוב: השאלה היא ב-4 באוקטובר, דובר כחטיבה על כוננות? מה

פתאום? איזו כוננות, כשכיל מה?

הצבא

ראובני: של ספקרים. בעקבות החרגיל של-מש במרכאות של המצרים

ובעקבות התנועה הללו. אפי אומר דובר כמרטגים כללים,

לא זכור לי כרגע באיזה פורום וכאיזו צורה. ביום חמישי של אותי גם הפח"ס האם

יש קצינים שלנו בחוץ, שלא נמצאים עכשיו כאן או בכלוזה או במוצבים. ושסכרתי לו

שהסמג"ר שלי יוצא לחופשה, שיצא הפקמב"צ שלי ויצא גם הפ"פ מהקו, ספקד האורקלים

ישיבה כ"ח - אחה"צ

סא"ל א. ראובני:

המ"פ שפקד על האורקלים, כסוכן שבמקומו היה סמלא מקום, היה מ"פ שפקד על שלושת סוצבי האורקלים כיהר. הוא הורה לי להחזיר אותם ואכן ביום ששי בכוקר הם חזרו.

יריין: הם אנשי מילואים כולם?

ראובני: כן, אנשי מילואים כולם.

היו"ר אגרנט: סתי הם חזרו?

ראובני: ביום ששי בכוקר.

יריין: זו הפעם הראשונה שאני שומע שביום ה' כוסלו חופשות כפול.

ראובני: שכוסלו חופשות?

יריין: זאת אומרת שהיה מין כוננות כזאת שאסרו לצאה לחופשות

למפקדים.

ראובני: דובר אחר-כך חזרו בחזרה ששה בסדר ולכן אני יודע אם אינני

טועה, גם בחסיבה, מפקד החסיבה ועוד איזה קציני מסה

יצאו גם כן לכיתם והוחזרו גם כן.

חסיבה (?)

לסקוב: אתה במקרה לא יכול להגיד אם זו פקודה שכאה מהאוגדה

או שזו פקודה שכאה ...

ראובני: לא, אנב-לא-גנב, אני לא יוכל לומר.

יריין: אתה בטוח שמדובר על יום ששי בכוקר?

טא"ל אמיר ראובני: לא, לא כיום חמישי בערב עוד התקשה^ר אני אישית לקיבוץ נתיב הל"ה של אחר המ"פ שלי וגם לקיבוץ מעברות של הסמג"ר אני אישית ואמרחי שצריך לחזור בבוקר כיום ששי.

הי"ר אגרנט: והם חזרו.

לסקוב: סחי זה בוטלי?

ראובני: עכשיו כאן לא זכור לי האם ספקר החטיבה יצא כיום רביעי לחופש והוחזר כיום חמישי, או שהוא יצא כיום חמישי ויצא כיום ששי. זה לא זכור לי. נדמה לי שגם הוא יצא כיום חמישי והוחזר כיום ששי. זה אני כאן לא זוכר בדיוק את התאריכים.

יריין: יום ששי זה דבר אחר, אבל^{על} יום חמישי אני שומע בפעם הראשונה.

ראובני: בפירוש אני זוכר את המברק שאמר שבטלוח * בזה חופשות של

הסדירים; המילואים יכולים להמשיך בסדר החופשות הרגיל

שלהם. זה היה בדעבר, זה הגיע אם איני טועה אשה"צ, בדעבר לאחר שבוצעה כבר

החלפתה של האנשים שלנו והם נסעו כאוטובוס לכיתם. אני זוכר שאמרחי שגם אם זה

היה אחרת, שהיה כחוב בטל חופשות מילואים כבר לא היינו יכולים לעצור את הגבל.

כיום ששי עדיין בקו היחה השיגרה של העבודה של המצרים

על-די הפלחים, על-ירי החיילים שהתחבכו כלי נשק. לגבי יום ששי לא היה שום

הבדל שהימים האחרונים. אבל מאחר שביום ששי בבוקר אמרו לי שיש כוננות ובטלוח

חופשות לי היחמה הרגשה שייחכן ובאמת הולך להיות משהו רציני. את אופרה זו הפעם

הראשונה כיום ששי בבוקר, יותר נכון כיום חמישי כלילה, שאישית הגעה למסקנת

שכאמח עשוי לקרות משהו, מבלי כסוגן שמישהו התריע בפני עדיין. ואז החלטה

כיום ששי בבוקר מהבוקר...

הי"ר אגרנט: זה היה אמרת כיום חמישי כלילה?

סאל אמיר ראובני: ביום חמישי כלילה כשאמרו שהספג"ד והקמב"צ והס"פ צריכים להחזיר אותם מיד היתה לי הרגשה אישית, מבלי שאמרו לי משהו מיוחד, שעשוי באמת להתפתח משהו. בלי שהגדרתי לעצמי כדיוק איך וסתי. ואז ביום ששי בבוקר מוקדם יצאתי למעוזים וחירותי וחירבלתי ושוחחתי גם עם כל המוצנים בלי יוצא מן הכלל, בנושא הכוננות, בנושא זה שאמנם אומרים שזה תרגיל, אבל יכול סאר להתפתח מזה משהו, ור"תי סכל המפקדים להיות יותר שעות בתצפית, אישית הם בעצמם על סגדלי החצפית, כרי באמת להבחין אם יש משהו רציני. היו לנו פקודות קבע שקצין צריך להיוץ כך וכך זמן על המגדל בעיקר בשעות הבוקר, או אם יש צילום מסוים שלנו. אני דרשתי מהם להגביר את שעות ההמצאות שלהם על המגדלים. כבר ביום ששי בבוקר, ונוסף לזה ...

יריין: אה לא זוכר באותו שבוע כמה ימים לפני זה ביום ראשון או ביום שני כלילה הגיע פחאום איזה שהוא סברק או הודעה שבעצם אולי המצרים יתחילו סחר בבוקר במלחמה ?

ראובני: לא הגיע אלינו לא סברק ולא ידיעה שום דבר בנידון.

יריין: לעומם זאת ביום ה' בערב כבר החזירו קצינים.

ראובני: ביום ה' בערב התחילו להחזיר קצינים, ואני אומר לי אז היתה הרגשה, ולכן גם החלטתי שנוסף לזה שאני אתדרך, היות והמצעדים היו מורכבים גם מגורמים שונים שאינם קבועים כגודק, החלטתי שלפני מלחמה, למרות שלא הרגשתי ש+ל שהולכת להיות מלחמה אני אישיה עושה רשימות אישיות של כל האנשים.

לסקוב: אז גם הופיע הנציגים של אמ"ן עם הספה?

ראובני: אז גם בסיוור הזה ראיתי את הנציגים של אמ"ן, וכשהחיילים

אני זוכר ראו שאני עושה את הרשימות האלה הם שאלו

אותי: סג"ר, מה זה? אמרתי: הראו חכמה לפני מלחמה צריך לדעת בדיוק מי ישנו.

אבל אני אומר עוד פעם, אני לא הייתי מסוכנע וגם לא תירכתי את החיילים

זאת אומרת לא שוחחתי אתם כזה שבטוח שפורצת מלחמה. זו הייתה איזו מין הרגשה

סתומה מאד ואני יודע שבמוצבים עשו הכנות, הירגלו, הכינו את כל הדברים.

שאתה עושה את הרשימות האלה כי

היו"ר אגרנט: מה אחת אמרת להם, לפני מלחמה צריך לדעת...

ראובני: צריך לדעת בדיוק מי נמצא. שאלו אותי בכמה מוצבים

חיילים, לפה אני רושם את זה, גם המפקדים, וגם בשיחות

שלי אני בכל מוצב ישבתי ושוחחתי בסביבות של חצי שעה, שלושה רבעי שעה כדי

להכין ולדבר עם אנשים ממש ערב קרב, למרות שהו הייתה הרגשה פנימית, ולמרות

שאני בהחלט לא הגורתי לעצמי שמחר או מחרתיים פורצת מלחמה.

לסקוב: בדקת דיסקיות?

ראובני: כקצנו דיסקיות, בדקנו תחבוסות אישיות, כדקנו אם יודעים

את כל התרגולות, היה תדרוך אישי שלי, לא רק שיחה,

אלא גם תדרוך אישי לקראת מלחמה על המוצבים. ועשייתי את זה יותר סתוך אנא

הרגלים צבאיים, של אדם שמקבל פקודה כוננות ולא פזלזל גם אם הוא לא חושב

בוודאות שמתחילה מלחמה. זה יהיה יותר נכון לומר, סתוך הרגלים צבאיים של

איש צבא.

אחרי כן רשמה ר.ב.א.

ועדת החקירה - 19.12.73 - 11 - לפני כן רשמה ל.צ.
ישיבה כ"א (אחת"צ)

ראובני

אני זוכר אפילו, שכדי לגמור את כל הקו, ואני שהייתי עובר את המוצבים
עברתי גם את מפרקת ואת מילנו, שהיו שייכים למעשה חסיד אורגנית גם
לגדוד 9. אבל היות וזה היה כביזרה שלנו, חסיד הייתי מבקר גם בס,
גם פתרגל אותם וגם בוחן אותם, כי לדעתי חסיד טוב שהסג"ד האורגני,
בעיקר כאשר מדובר על מעוז ששה לוחמי חי"ר, אנשי שריון קצה פחות, הייתי
אומר, בקיאים בכל הדברים האלה של החי"ר, מצאתי לנחוץ גם לעבור אותם.
ז"א - עברתי ושוחחתי וחדרתי גם את המוצבים שהיו לכאורה ת.פ. גדוד 9.
אני הייב לציין כאן - שבמסגרת יום אחד, בשעות האור, אי אפשר להספיק
את כל המוצבים, ולכן מה עשייתי קצה מה שאסור לעשות, ונכנסתי לפחות
לכודפסט קצה בחושך ויצאתי גם קצה בחושך, קצה בניגוד להוראות כיון שרציתי
להספיק להיות נוכח, לתרגל ולחדר את כל המוצבים. אפילו אכלתי את
הארוכה המספקת ל יום-כיפור עם מוצב בודפסט.

עכשיו נופל יום השבת, שהוא יום-כיפור, ובפירוט

נכנסנו ליום-כיפור עם מבולות הדת המירביות. דמיינו, מי שלא צריך סמס להסתובב
שלא יסע, צום.

היו"ר אברנט. אתה נחת הוראות?

נחתי הוראות כאלה - שמי שלא צריך לנסוע אם זה
ראובני:

זה לא ענין מבצעי מיוחד, לא נוסעים. האנשים
רובם או חלק גדול דתיים. חלק עוד יותר גדול, מסורתיים. כך שמרבית
האנשים היו כצום גם כמוצבים וגם במפקדה, זאת כל הסיפולים המנהלתיים
אנחנו סיימנו למעשה ביום שישי, כך שכיום שבת, מצד הגדוד - לא הייתה
חנועה אל המעוזים, ואף אני עצמי החלטתי - שאח יום השבת הזה אני אנצל,
יום שבת יום-הכיפורים, אינני רוצה להסתובב ולהפר את יום הכיפורים
אני לא אסתובב, אנצל את זה לשיחות עם המטה, עבודה על כוח-אדם ולפחירת
בעיות, שבדרך כלל עד לאותו יום לא התפנית, כי עסקתי רק עם המעוזים.
בלי ספק, זה יכול להצביע על כך, שלא היינו מסוכנעים...

ישיבה כ"ח (אחה"צ)

- היו"ר אגרנט: מי הם אנשי המטה שלך?
- ראובני: עם הסגן, עם השליש, עם הקס"ן, עם הקב"צ.
- כולם בבקר הלכו כסובן לכיח"הכנסה, אני מתודה
- בעוונותי שלא הלכתי.
- י. ידין: איפה הייתה מפקדה שלך?
- ראובני: בכלוזה עצמה. ע"י מפקדת החטיבה.
- ושו מהוראה מיוחדת בשעות הבקר לא מגיעה אלינו.
- זה יכול להצביע, שלא היו משוכנעים שחיה מלחמה?
- י. ידין: נכון. לא היינו משוכנעים שחיה מלחמה, כי בדיעבד ל
- ראובני: הייתי בטוח שביום שבת, או ביום ראשון חפרוץ מלחמה, הייתי מסר את יום-הכיפורים מבלי להסס פעמים.
- היו"ר אגרנט: שום הוראה בטלפון לא נתתי
- ראובני: לא הגיעה אלי. אני בכל זאת בדקתי עם הסוכנים טלפונים מה רואים בשטח? והתשובה של יום שבת בבקר, דפחה בוצאות, לפי הריווחים שקבלתי טלפונית, לימים שלפני פרוץ המלחמה. ז"א, אותם המלחים המסתובבים, אותם הטרקטורים, התנהגות החיילים, כפירוש, לא ראינו שום סימן שחיילים מתחילים לחפור עמדות וללכת עם קסדות וחגור ונסגרת עבודה המלחים ועבודת הטרקטורים.
- ואז פתאום בשעה 12 נקראתי אל מפקד החטיבה,
- ונוא אמר לי כך.
- היו"ר אגרנט: איפה זה היה?
- ראובני: בכלוזה עצמה. ל
- היו"ר אגרנט: איך נקראת?
- ראובני: נקראתי כסובן בטלפון אבל כאתי כסובן אליו, היינו מרחק של 300 מ' אחד מהשני. ואני ידעתי שהוא ב-8.30 בבקר נקרא לקבוצת פקודות למפקדת האוגדה ברפידים. זה היה ב-6 לאוקטובר ב-8.30 בבקר נקרא לקבוצת פקודות ברפידים, את זאת ידעתי. ואז הוא אמר לי. ז"א, הוא לא רק אמר לי, הוא קרא לכל המפקדים בניזרה - למפקד גדוד הטנקים, לארטיילריה, למטה שלו, והוא אמר כך.

ועדת החקירה - 19.12.73 - 13- ר.ב.א.
 ישיבה כ"ח (אחה"צ)
 ראובני

הענין הוא רציני, אנחנו עומדים בפני מלחמה
 זה היה מפקד החטיבה?
היו"ר אגרנט
ראובני
 כן, מפקד החטיבה קרא לנו, זה היה בשעה 12
 בערך, קשה לי לזכור בדיוק את הדקה, אבל זה היה
 בערך אז, והוא אמר - הענין הוא רציני, אנחנו עומדים בפני מלחמה, היום
 בשעה 6 בערב, 18.00 המצרים יפתחו בהפגזה על הקו, אני מדגיש זאת
 הייתה הגדרה של המודל של המלחמה - המצרים ב-6 יפתחו בהפגזה על הקו.
 כנוסף לזה הוא מסר לנו - שבסוריה יש מחיחות גדולה מאד ועד כמה
 שהוא יודע, עד כמה שהוא שמע מחת השולחן, לא בקבוצת הפקודות, יתכן וזה"ל
 יתן מכה נגד בסוריה ע"י חיל-אוויר.

ואז התחלנו לפרוע את המודל הזה למלחמה לפרוסות -
 איך נערך, והפקודה הייתה - שעד 5, עד 17.00,

י. ירין. פקודה ל מי?
ראובני של הפח"ם, אני מניח שהוא קבל את זה באוגדה - שעד שעה
 17.00 כל המערך בריך להיות במערך של כוננות לקראת מלחמה,
 ושם הקוד "שובה יונים".

ה. למקוב. שעה היה הזמן המקובל לעבור מרגיעה לכוננות?
ראובני. ז"א ב-5 כבר להיות מוכנים, שעה קודם מוכנים לפני שפורצת
 האש, והמעוזים בקו יהיו ככוננות ספיגה, אני מדגיש את
 הדברים האלה, כי אחר כך יהיו לזה משמעות, מה זה כוננות ספיגה ומה בעצם קרה.
 ב"שובה יונים" המצב היה צריך להיות בגיזרה שלנו, ולפעשה כך ככל הגזרות,
 שכל התצפיות שלנו בין המעוזים, וכאן אני צריך להזכירכם, כיון שהמרחק בין
 המעוזים היה בין 8-10 ק"מ, כל מעוז הוציא כל בקר תצפית אחת ומתחם האוּמְקָלִים
 אף הוציאו שתי תצפיות בין המעוזים, כדי שאם ההיה איזה שהיא פעילות בין המעוזים,
 נוכל לצפות ולראות אותם, ז"א, עד 5.

היו"ר אגרנט: מה היה צריך להיות, זהו "שובה יונים"?

ועדת החקירה - 19.12.73 - 14 - ר.ב.א.
 ישיבה כ"ח (אחה"צ)

ראובני:

לא, אני מסביר עכשיו את כל הפרטים.

ראשית - לקפל את התצפיות לתוך המעוזים, מפסיקות

את התצפיות וחוזרות מיד לתוך המעוזים. הטנקים, שזאת החוליה המרכזית

והמסיבית של קו בר-לב.

י. ירון:

הטנקים ל הגדוד?

הטנקים ל של הגדוד שלנו, של גדוד 9, שהם היו

ראובני

חדירים לכל הגיזרה הצפונית, היו צריכים להיות בעסדותיהם

לא כדיוק על סוללה של קו המים, אלא, כקילומטר, ק"מ וחצי מאחרי המעוזים

בחוף עסדות ומאחרי עסדות שנקראים סנפירים, (אלה מוטבים שבדאי התקלו

בהם בעתיד). מאחרי סוללות שנבנו באופן מיוחד הנקראות סנפירים.

הארטילריה כסוכן, בכוננות מלאה וחבורות הפיקוד נמצאות בשטח, עם

אנשיהם.

תחנות איסוף הנפגעים הגדודיות, גם כן, פרוסות בשטח?

(מה שנקרא תאג"ד בקיצור. מאויישה ע"י ד"ר חובשים) אבל אני מדגיש, החשיבות

הגדולה ביותר להערכות זה "שובח יונים", מבהינתי ולפי דעתי זו הערכות ט

הטנקים בעסדות שלהם, כל זה אמור היה להתפס עד שעה 17.00.

לאחר שקבלתי את הפקודה הסאת מהמח"ט, היה ברור לי שלא אספיק לעבור פיזית

בין המוצבים, אשר נמצאו במרחק של 30 ק"מ מכלוזה. גם הועמד לרשותי ג'יפ

שהמחירות המקסימלית שלו הייתה 40 ק"מ. והיה ברור לי שאני חייב לתדרך

בטלפון את המפקדים, ואז כדי לחסוך בזמן, רכזתי גם את המטה שישב סביב

תטולחן וישמע את שיחותי ואת התדריכים שלי למפקדי המוצבים. עד 1.30 הספקתי

לתדרך שלפונית כצורה ברורה ומסודרת, את כל מפקדי המעוזים בגיזרה הצפונית

כולל את שני המעוזים בגיזרת גדוד השריון - את מפרקת ואת מילנו.

אשר חשבתי שבג"ד הטנקים יהיה עסוק מאד בהוראות שלו, ואו שהוא לא יספיק

לתפנות, או שהתדרוך יהיה קצר. הסברתי להם, שהקיפול של התצפיות והכניסה

להערכות מלחמתיות תהיה בין 4 ל-5. כולל הכניסה של הטנקים לתוך העסדות.

הטנקים ל היו תחת פיקודך?

י. ירון:

ראובני הסנקים לא היו תחת פיקודי. הודעתי למעוזים שלנו שגם כאשר הסנקים יגיעו, שידעו מה קורה. שלא יקרה שסנקים מגיעים למעוז, והוא לא יודע מה זה. ב-1.30 כדיוק כאשר גמרתי לחדוך את כל המעוזים, קבלתי קריאה נוספת - לרוץ למח"ש מיד. רצתי אליו והוא אמר לי את הפקודה הבאה. להכנס מיד לטובת יונים. מיידית. רצתי כמובן חזרה למרכזיה שלי ובקשתי מהקשר שלי - שיעלה לי בו בזמן, את כל המעוזים על הקו, כי היתה לי הרגשה שעומד לרשותי זמן קצר מאד. ואכל הוא העלה לי את סוכיית המעוזים. אבל טוב-פעם הספקתי לדבר, חוץ דקות ספורות עם כל המעוזים. לתת להם פקודה - לקפל מיידית את החצמיות, לרדת מיד מהסגדלים ולהכנס לכוננות ספיגה. וכאן אולי תרשו לי רק להסביר מה ההבדל בין כוננות ספיגה וכוננות פשיטה.

"טובת יונים" זה כוננות ספיגה?

י. ידון

ראובני: "טובת יוני" זו כוננות ספיגה. או יותר נכון, המסמעות של זה, הערכות עם כל הכוחות למערך שיאפשר ספיגה. עכשיו, מה זה כוננות ספיגה? - כוננות ספיגה זה מושג שנוצר עקב מלחמת ההתשה שבה המצרים, בעיקר, התוקפנות שלהם התבטאה בהפגזה מסיבית של המעוזים. ובאשר רצונו של צה"ל היה, למנוע נפגעים. ההרגולת היתה כזאת: כל האנשים כפוצב בחוף הכונקרים, למעט ספקד המעוז - הקצין והקשר שלו שנמצאים בעמדת פיקוד. ועמדת הפיקוד היתה כשהי אפשרויות: או עמדת פריסקופ שזה היה סין בודקה מסוריינת. או עמדת פתוחה, שממנה ניתן היה לצפות בעיקר לצד המערבי של החעלה. זו המסמעות של כוננות ספיגה.

מה הן שתי האפשרויות?

ה"ר אגרנט

או עמדת פריסקופ - שאתה יושב וכל העמדה מסוריינת

ראובני:

ואתה מציץ כמו בפריסקופ של צוללת, כמובן שהראייה

טובלת יותר, או בעמדה פתוחה רגילה.

וכאן למעשה מתחיל סיפור המלחמה. עוד אני גומר מ-1.30

או כאשר חזרתי מהמחס היה כבר 1.40 לדבר עם המוצבים לדבר על הכניסה המידית הזאת ל"שובך יונים" אני שומע רעם מטוסיס בגובה די נמוך. נשמעת סירנה.

אחה היית עדיין בבלוזה?

ידין:

בבלוזה ובמשרד. עדיין סתדרך את האנשים. בדיוק גמרתי

ע. ראובני:

לחדרך, יותר נכון. והתחילה הפצה מסיבית על איזור

בלוזה, הפצה אווירית כבדה מאד, כל הכח שהיה לנו שם נכנס לכוונקר. ואני נכנסתי בין האחרונים, רציחי לודא שכולם בפנים וצפיתי לשמים, וראיתי את רביעיות המיגים והסוחאזיים באים כמו עדר. אני עוד זוכר לעצמי שאמרתי: איפה חיל אוויר שלנו? כי זה לא נמשך רק רגע. חזרו ועשו יעפים. לקחתי איתי לכוונקר, לפתח של הכונקר מכשרי קשר נייד, וכאן אני בהחלט אופר שעדיין לא היתה לי החרשמות שמתחילה מלחמה בקנה מידה גדול. ובמכשיר הקשר שמענו את הדיווחים של המעוזים שמפגיזים אותם ק"מ, י"ה שפגזה כבדה מאד, כל המעוזים ביחד. ואז החלשתי לרוץ לחדר המלחמה, כי שם היו מכשירי קשר סטורבים ולשמוע, גם לקבל, אם יש איזה הוראות ממפקד החטיבה. וכאמרת הגעתי לשם תוך כדי הפצה אווירית, היתה הפצה אווירית מסיבית מאד, האמת היא שבבלוזה עצמה הם לא כל כך פגעו. הם פגעו בבלוזה עצמה, במחנה מפקדת החטיבה הם לא פגעו, הם חיפשו את ריכוזי הסנקים כנראה. כי הכנתי לפי הדיווחים, כאשר הייתי בהמ"ל, שמה שנפגע זה איזור הסנקים. הדאגה העיקרית שלי היתה באותו רגע שהסנקים יגיעו מה שיותר מהר למעוזים.

לסנפירים?

ידין:

לסנפירים. וכאן אני לא יכול לספר בדיוק על לוח זמנים,

ע. ראובני:

כי קצב האירועים היה טמס רצחני. אבל עמרתי כקשר יחד

עם מפקד החטיבה בכוונקר חדר המלחמה בבלוזה.

חדר המלחמה של המחס?

ידין:

כן. חדר המלחמה של בלוזה. שמענו את כל הדיווחים גם

ע. ראובני:

בסלפון, עדיין היה עם כמה מוצבים קשר שלפוגי. בחלקם

קשר אלחוטי שהתחילו לדרוש שכנוסף להפגזה, סירות חוצות את המים ופתחילים לתקוף גם את המוצבים ספון וסדרום, מאחור, למעשה מכל הכיוונים. ואז היה ברור לי שמה לא מדובר במה שנאמר כוונות ספיגה, שלא מדובר בהפגזה, אלא מדובר על מה

סגן אלוף עמרם ראובני

שנקרא תקיפה בקנה מידה סלא, אני זוכר שהגדרתי לעצמי פלישה מצרית. כאשר קיבלתי את הדיווח הראשון על תקיפה על אחד המוצבים, הגלחתי להתקשר למרכיב המוצבים ולפקוד עליהם לצאת מיד מהמוצבים ולהכנס לכוננות פשיטה או תקופה, כאשר כולם בעמדות. מטלך מהמפקדים קיבלתי אישור שהם כבר עשו את זה לאור מה שהם ראו בשטח. כאשר התחלנו לכדוק עם המוצבים אם הטנקים הגיעו או לא, היו דיווחים מכל המוצבים שהטנקים עדיין לא הגיעו. מה שירדע לי היום.

הי"ד אברנט: כל המעוזים?

ע. ראובני: אפשר להגיד, רוב המעוזים, אינני יכול לזכור, אולי מעוז אחד אמר שכן הגיע אליו טנק. היום ברור לי שהיתה אצלם השמיה בגבולות של חצי שעה, אולי אפילו יותר, בעקבות הפצצה אווירית. ולקח להם גם להגיע למעוזים בין חצי שעה לשלש רבעי שעה וזה גם היה הזמן שהיה צריך לקחת להם מתוך חרגולות שביצעו איתם בעבר. לקח בין שעה לשעתיים עד שהטנקים למעשה התחילו להתקרב למעוזים, לאיזור התעלה.

הי"ד אברנט: ז"א - במקום חצי שעה - שלש רבעי שעה, לקח שעה?

ע. ראובני: לקח למעלה משעה בגלל הפצצה אווירית עליהם. וגם צריך

לציין, כאשר נפתחה התקפת האויב המלחמה,

הטנקים עדיין היו בכלוזה, על יד כלוזה יותר נכון, לאלוזה אחת היחה אמנם יותר קדימה, אבל עדיין בהציונים, כי הפקודה ראשונית אמרה להם להגיע עד המס. ואני כבר יכול לומר היום, כדי לא להשאיר את זה ליותר מאוחר, שזה לפי דעתי, זה שהטנקים לא הגיעו למוצבים זו נקודה מכרעת.

ידין: אתה אומר שאתה ב-1.30 קיבלת פקודה ש"שובך יונים נכנס מיד"

ע. ראובני: כן.

ידין: אני מניח שפקודה זו ניתנה גם לטנקים.

ע. ראובני: אני לא יכול לומר על זה. אני יודע שהטנקים לא התחילו

לנסוע לפני התפוצצות האוירית. התפוצצות האוירית חסמה אותם.

זה מה שאני יודע.

ועדת החקירה - 19.12.1973

לפני כן - שא

ישיבה כח' - 8 אהח"צ

ס.י.

היו"ר אגרנט:

אחה אומר שהטנקים לא הגיעו לסוככים לפני ההפצה,

זאה אומרת בזמן ההפצה הם עוד לא הגיעו.

סא"ל ראובני:

אני יודע שבזמן ההפצה הם עוד עמדו בהנידונים, הם

עוד לא החילו לנסוע.

לסקוב:

זה של גדוד 9.

סא"ל ראובני:

של גדוד 9.

היו"ר אגרנט:

בזמן ההפצה הם עוד עמדו איפה?

סא"ל ראובני:

הם עוד עמדו על-יד בלפז, אבל יכול להיות שאני לא

יודע על הכל, ואולי כמה טנקים כבר כן הספיקו לזוז,

איות ולא היחה לי תצפית על המקום הזה, אבל אני יודע מדינתיים ומשמיעה בקשר

שהם לא היו, ואני אומר כאן: נושא הטנקים הזה הראיב אותי פהרבע הראשון.

ואני כבר יכול לומר את ה"סטטיסטיקס" שאני מרגיש עד היום, שלו הטנקים היו

לפני פרוץ המלחמה, אפילו דקה או שתיים, מספיקים להגיע לסנפירים, והיו

בעמדותיהם בזמן - לא היו נזפלים המעוזים בשום פנים ואופן.

לסקוב:

אחה חושב שלהם היחה התראה על אפשרות של הפתעה או התקפה,

שונה משהיחה לך?

סא"ל ראובני:

למי?

לסקוב:

לסנקים.

סא"ל ראובני:

לסנקים - לא.

לסקוב:

זאה אומרת אותו המקור שאמר לך, סיה גם להם.

סא"ל ראובני:

אותו המקור שאמר לי, אמר גם להם.

לסקוב:

לך היה גם יחרון גדול של תצפית, שאתה ראתה.

סא"ל ראובני:

יש אולי דבר אחד, שכאן קשה לי לשפוט, אבל לו - בדיעבד -

אני לא אמרתי את זה לפה"ס, כי הייתי עסוק עם הטכניקות

של המעוזים - לך היו מפעילים לפחות את כוח הטנקים בשוכך יונים, מיד ב-12 כשהתקבלה

החוראה... כן, בעצם זכור לי/שאשאלתי: לפה לא להכניס את הטנקים מיד, ולמה

לא לקפל את התצפיות מיד, זכור לי ככה...

ועדת החקירה - 19.12.1973

ס.י.

ישיבה כח' - אה"צ

ידין

ב-1.30, אה"צ אומר.

סא"ל ראובני:

ב-12, כשהוא קרא לי, אני שאלתי: למה לא להכניס מיד.

לנדוי:

ולא בין 4 ל-5?

סא"ל ראובני:

ולא בין 4 ל-5, אז נאמר לי כך: אנחנו לא רוצים לחת

סימן למצרים שאנחנו יודעים שהם עומדים להתחיל. וייתכן

גם שאם נזיז את הסנקים כעת, זה עשוי להתחיל בזה שהמלחמה תפרוץ מיד. הם

יראו את הסנקים שלנו נוסעים, יחשכו שאנחנו עומדים לפנות במלחמה, ויתחילו מיד.

ואני הבנתי שזה על הרקע של מכה הנגד מצריכים להנחית כסוריה. זאת אומרת אני

בהחלט התעניינתי למה לא להכניס מיד את הסנקים.

היו"ר אגרנט:

אה"צ אומר שאסרו לך שלא רצו לחת סימן...

סא"ל ראובני:

... סימן למצרים שאנחנו יודעים על אפשרות פתיחה באש

שלהם, ולא רוצים לגרום לאסקלציה מידית; שאנחנו יודעים

על סוד פתיחה באש של המצרים, או על אפשרות פתיחה באש של המצרים, ולא רוצים

שהסנקים בהזדמנות עלולים להביא לפרוץ מלחמה, מבלי שאנחנו מתכוונים לזה. זאת

אומרת, זה רק מראה שעוד בזמן הזה לא פשח חשכו, - אני אומר אולי חשבנו - שפשח,

פשח, פשח, הפרוץ מלחמה רצינית, כי אם הפגזה - הסנקים אין להם הרכה מה לעשות.

עכשיו, מעצם ההוראות גם לכוננות ספיגה, ברור היה לי...

היו"ר אגרנט:

אם זה אסרו לך בשעה 12?

סא"ל ראובני:

כן, בשעה 12. זה כבר נמשך קצת יותר, 12.15, 12.30.

בעיקרו של דבר, מכל הנושאים האלה, לי ברור שההכנות היו -

כך אני גם הבנתי וכך גם אני התכוונתי - להכנות של מודל מלחמה ההתשה; הפגזה

באש של המוצבים; אולי כלילה יהיה נסיון לפשוט על אחד המעוזים, אבל בעיקרו

מודל של מלחמה ההתשה.

מה אני אספר לכם אולי קצת יותר באופן כללי על העניין.

כאשר היה ברור לי שלי בהח"ל אין יותר מה לעשות, והיה ברור לי שהמגע נקר מתחיל

להיות קשה, שתוקפים את כל המוצבים, והייתי מודאג מאד מהנושא שאין סנקים,

שהסנקים לא הגיעו - החלטתי בעצמי לצאת לתעלה עם חבורת הפיקוד שלי, לעזוב את

ועדת החקירה - 19.12.1973

ס.י.

ישיבה כח' - אהח"צ

החמ"ל, למרות שהיו שם סידורי קשר טובים עם כל המוצבים...

היו"ר אגרנט: כשאתה רואה שהסנקים לא הגיעו, זה היה בערך מתי?

סא"ל ראובני: זה היה ב-3,30, 4,00, קשה לי כאן מאד לזכור לוח זמנים.

כי כל מצב שדיווח לי שתוקפים אותו - שאלתי: האם הסנקים

כבר בסנפירים? נאמר שלא, ואז הייתי מאד מודאג, השבתי: אולי הסנקים שרו,

אולי משהו לא תקין, כדאי שאני אצא ואפקד אישית על הענין הזה. ואז יצאתי

עם שני זחל"מים עם כל הבורח הפיקוד שלי, עם כל המטה שלי, יצאתי לשטח.

ובין השאר כמובן הייתי ער, הייתי הגורם היחידי, הייתי יכול לקרוא לזה ברטה

כזאת, שהסחובכ בשטח. אולי מנ"ר הסנקים הסחובכ, אני לא יודע בדיוק, הוא היה

אולי בטנק ולא ראה. על כל פנים אני גם שימשתי כנקודת דיווח לחטיבה בכל מה

שקורה בגזרה הצפונית. כי פיזית ראיתי גם את המסוסים, ראיתי את הפילים, ראיתי

את המסוסים שלנו מתפוצצים באויר, לצערי הרב, והיה לי גם קשר אלוהי טוב עם

כל המוצבים. היתה לי תמונה ברורה על מה שקורה בקו. דיווחתי גם על חדירת

ההליקופטרים, על פלוגת הקומנדו שחדרה לאזור בלוחה. ולמעשה עם חשיכה, כשהתחילו

להגיע הדיווחים על ההתקפות הקשות המאסיביות של חיל הרגלים על המוצבים -

כבר דרשתי ממפקד החטיבה שישלח הגבורה של סנקים, כי היה ליב ברור בצורה חד-

משמעית שקרה משהו עם הסנקים, שהסנקים נפגעו.

היו"ר אגרנט: אהה הנחה, הסקת, שהסנקים נפגעו...

סא"ל ראובני: שהסנקים נפגעו, לא הגיעו ליעדיהם.

וכך הענין ממשיך כל הלילה. אנחנו עומדים במרחק של

10-8-7 ק"מ מהתעלה, בתנועה על ציר תא"מ התח"ם, ציר התוחתנים מה שנקרא, ובשלב

מסויים כלילה הגענו לאזור תחנת האיסוף הגדודית שלנו, שגם כן, מחוץ אי-הבנה

של המודל של המלחמה, שלחו אותו קרימה, והוא היה במרחק של 4 ק"מ מאנשי קומנדו

מצרים ללא כל הכטחה.

זה פשוט מחוץ החפיסה איזה מודל של מלחמה עשוי להיות.

הוא היה במקום של המודל למלחמת החשא.

קדחת החקירה - 19.12.1973

ישיבה כח' - אה"צ

נבנצל: על פי אמרת זאת?

סא"ל ראובני: על חחנת איסוף גרודיה, הדוקטור.

היו"ר אברנס: מה קרה לו? הוא נתפס?

סא"ל ראובני: לא קרה לו שום דבר. אנחנו הבטחנו אותו כל הלילה, צועם בוקר פינינו אותו חזרה לבלוזה. הוא הספיק, לצערי הרב, לספל בכלוזה במאות רבות של הפגעים. הדוקטור שלנו הוא אחד המועמדים לציון מיוחד, בגלל העבודה שלו.

ירי: הוא איש מילואים ירושלמי?

סא"ל ראובני: איש מילואים ירושלמי. סגן מנהל המחלקה הפנימית בהרסה, ר"ר קינן.

כאן אני חייב לציין שהתחילו הבעיות הקשות עם המעוזים, הייתה מה תקיפה - הערכתי לפי הדיווחים - של בין גרוד עד שני גרודים על כל מעוז, עם הפגזות ארטילריות סאסיכיות אדירות, אני גם ראיתי אח זה בתצפית. עם אחד המוצבים, זה על ציר הפלסטיק, לחצנית, נוחק הקשר מיד, והיה ברור לנו שהוא כנראה נפל. גם שמענו בקשר...

לסקוב: ביום שבת? כלילה?

סא"ל ראובני: זה היה כבר לפנות ערב. שמענו גם - אני לא בדיוק שמעתי, אבל אחד הקשרים שלי אמר שהוא שמע בקשר - שמלחצנית מודיעים: הם נכנסים אלינו, הם שוחטים אותנו. ונפסק הקשר. הקשר הזה, דרך אגב, גם נפל כשבי וחזר. שמו אלישר, ממשפחת אלישר הירושלמית.

כך, במשך כל הלילה המוצבים ניהלו קרב, כאשר בשעות הלילה היוזר מאוחרות פסק עליהם הלחץ, זאת אומרת הפסיקו לחקוף אותם בצורה המאסיבית.

זיו"ר אברנס: כלילה?

סא"ל ראובני: כלילה, כמובן עם הפגזות ארטילריות שנמשכו חזק. היו הרכה ויוזמים על נפגעים. לא ניתן היה בשום אופן לפנות וחס או להכניס כוח, כי המוצבים היו כבר מכווירים כאנשי חי"ר שלהם.

ועדת החקירה - 19.12.1973

ס.י.

ישיבה כח' - אהה"צ

אני פשוט לא יודע איך לספר לכם. יש פה כל כך הרבה סיפורים על כל מעוז ומעוז, זה יכול לקחת כערך עשר שעות. אני אולי אסנע קצת מזה.

ירין: זה לא הכרחי. אנחנו לא...

סא"ל ראובני: כן, אני יודע.

שוב, הבעיה שהטרידה אותי זה איך לקבל עוד סנקים, לנסות לפרוץ למעוזים ולהציל את המעוזים ואת הקו מהפלישה הזאת. המח"ט הסביר לי באלחוט מה קורה. הוא הסביר לי גם בצורה מפורשת שאין לו סנקים כעת. וכאשר הגיעו אליו כמה סנקים, הוא היה נאלץ לשלוח אותם לחוף הים, צפונה מבלוזה, כי היתה ידיעה מהאזנה, מבסיס הטורדיעין, שכ-30-40 סנקים שלהם נחתו מהים.

ולמעשה אני הייתי שם באותו לילה שיגיע איזה סנק או שנים או שלושה, שננסה לפרוץ - עוד היינו קצת נאיבים - ננסה לפרוץ עם מחלקה. בינתיים הגיעו אלינו לאזור התאג"ד שלנו, כמה סנקיסטים פצועים, שזחלו במשך שעות מרובות בלילה, וסיפרו לנו מה קרה לסנקים.

לסקוב: שהיו בבלוזה?

סא"ל ראובני: לא, מה קרה לסנקים שניסו להגיע לסנפיר. ומהחקיר שלהם אני הבנתי שהסנקים הראשונים שנסעו נפגעו על יד הסנפירים,

והאנשים האלה שנפגעו, שחזרו אלינו, היו מהסנקים של התגבורת. זאת אומרת, הסנקים הראשונים נפגעו לפני שהם חפסו את הסנפירים. והסנקים שהגיעו לתגבורת, **אגאגא** כבר נפגעו כ-2 ק"מ מזרחה לחוף השטח שלנו...

לסקוב: ממה נפגעו?

סא"ל ראובני: מטילים.

לסקוב: גם הראשונים נפגעו מטילים?

ועדת החקירה - 19.12.1973

פ.י.

ישיבה כח' - אחת"צ

סא"ל ראובני: על הראשונים לא היחה לי אינפורמציה. כי מהם לא הגיעו.

היו"ר אגרנט: איפה הם נפגעו מטילים?

סא"ל ראובני: 2 ק"מ כבר לפני הסנפירים. החי"ר חדר וחפס את הסנפירים שלהם.

ואז עשיתי לעצמי הערכה... אלה טילים של החי"ר, המצויים.

סא"ל ראובני: טילו החי"ר.

בינתיים אנחנו היינו עדים לנסיון של השריון ששלחו אותו לים להגיע לאזור בודפסט, והיינו עדים - בגלל שהיינו בתצפית עין - להחפצת טילים והשמדת מספר סנקים שלנו. אני זוכר שעוד התקשרתי באלחוט למג"ד והודעתי לו שתוקפים אותו כטילים.

היו"ר אגרנט: וגם הם נפגעו?

סא"ל ראובני: כן,, ונפגעו כמה סנקים, ראינו את זה כמו עינינו אין שהם נדלקים. אני מיד איתרתי שזה טילים, כי הכרתי את הסאגרים האלה מתקירות ברמת-הגולן. לי מיד היה ברור שזה טילי נ.ט. ראיתי אותם הולכים לזחכני, במסות של 5-6 טילים כל פעם.

ואז, כאשר כבוקר היה ברור לי... כל זה, כמובן, צריך לציין שתפעוזים כל הזמן דורשים תבכורה, הם מדווחים על הרוגים, מדווחים על פצועים, על מצב קשה, שחלק מהתחמושת כבר אוזל, חלק מהם מדווח על קרבות פנים אל פנים, היחה הרגשה רעה מאד, קשה מאד, שאתה לא יכול לסייע בשום דבר.

גם הארטילריה שפעלה הייתי אומר באינטנסיביות יוצאה מן הכלל, הארטילריה שלנו, התחילה להיפגע, גם מהפצצה אווירית וגם מהפגזות הנגד של המצרים. וצריך בכלל לציין שבסך הכל היה שם גדוד ארטילרי אחד עם שלוש סוללות, וזה כמובן לא הספיק לסייע ל-10 מוצבים. והיחה לנו בעיה קשה מאד לפי לתת קודם את הארטילריה.

ס.י.

ועדת החקירה - 19.12.1973

ישיבת כח' - אחת"צ

איפה היו ה-175?	<u>יריין</u>
לא היו .	<u>סא"ל ראובני:</u>
אבל הם היו פה.	<u>יריין</u>
לא היו סמוקסים עדיין.	<u>סא"ל ראובני:</u>
3 סוללות, כן?	<u>היו"ר אברנט:</u>
3 סוללות כלכד, לכל אורך הגזרה הצפונית. אני מדבר כרגע על הגזרה הצפונית.	<u>סא"ל ראובני:</u>
155. אאאאא מא	<u>לסקוב:</u>
155. והיחה לנו בעיה קשה מאד, גם מכוצעיה וגם אנושית, לפי לתת קורס אח הארטיילריה.	<u>סא"ל ראובני:</u>
סלח לי רגע, בקשר ל-175. ה-175 היו באופן קבע שם בסיני, לא? או לא היו?	<u>יריין</u>
לא בתקופת הזאת.	<u>סא"ל ראובני:</u>
לא בתקופת הזאת?	<u>יריין</u>
לא בתקופת הזאת.	<u>סא"ל ראובני:</u>
לא בתקופת הזאת ולא בגזרה הזאת.	<u>לסקוב:</u>
כמובן שלקראת שובך יונים נורמלי, ולא כלחץ, אפורה היחה הגזרה להיות מתוגברת כעוד מספר סוללות, אינני יודע בוודאות, אבל לפחות עוד 3 או 4 סוללות, שאחת מתוכן לפחות היחה צריכה להיות 175. אנחנו עוד נברוק את זה. לפי ידיעתך או הכרתך עכשיו	<u>יריין</u>
דכו', ה-175 בכלל לא היו בסיני?	
זה לא הכרה בערך, אלא זה בוודאות. לא היחה סוללה 175.	<u>סא"ל ראובני:</u>
איפה לא היחה?	<u>יריין</u>
בגזרה שלנו, בגזרה הצפונית. אני אוסר את זה באחריות מלאה, כי אם היא היחה - הייתי יכול להשתמש בה.	<u>סא"ל ראובני:</u>

אחרי כן רשמה ל.צ.

לצ

ישיבה כ"ה - אחת"צ

סא"ל אמיר ראובני;

היו בסך-הכל שלוש סוללות 155. וגם פה אני סבור שלו היו עומדים לרשותנו עוד מספר סוללות ארטילריה אפשר היה לשנות את החסונה בהרכבה סאד פעלות. יש לנו לפחות מוצב אחד, מוצב כתובה, שבו תקציין, ספקד המוצב נפצע כשעה וחצי הראשונות תוך כרי ירי אישי שלו כמב, במקלע, על סירות מצריות שהצליחו, שהתחילו לחצות, הוא נפצע קשה, ככתפו, וספקד הסגן שלו ספל, שקיבל את הפיקוד, בשם זכולון אורלב, הוא מנהל בית-ספר לנערות מחוננות בירושלים, הוא קיבל את הפיקוד ואח המוצב שלו שסבל התקפות קשות מאד, אנחנו הצלנו והחזקנו רק על ידי ארטילריה. סוללה אחת ממסל כל הזמן עמדה לרשותו לפי ההוראה שלו, ימינה ושמאלה, מערבה ומזחה, ובהתאם לזה ורק, הייתי אומר, הודות לסוללה הזאת המוצב הזה לא נפל לידי המצרים.

כאוחה תקופה ראית פעילות חיל האויר על הגשרים ועל

לסקוב:

הסירות?

כאוחה זמן ראיתי את פעילות חיל האויר שלנו, לצערי

ראובני:

מאד לא מוצלחת. ראיתי את חיל האויר שלנו, כמו עיני

ראיתי שני סנטומים וסקייהוק סתפוצצים; כמות הנ"מ שהם ירו לשמיים זה ככלל

לא ניתן לחיבור על-ידי בני-אדם. הייתי אומר שמתחלה מערבה עד קהיר כל

השמיים היו סכוסים בכדורים זוהרים, שזה אש הותחים ונ"קולדעתי אני ראיתי לא

עשרות אלא מאות סילים באויר. מאות סילים באויר.

אני רוצה לחזור רגע לנקודה של התראה, אחת ההתראה

לסקוב:

הראשונה שקיבלת זה ביום שבת בשעה 12.00, ומאותה

השעה עברו אצלך המהלכים הבאים: ההתראה להתשה, תוך כדי זה התראה לפליטה,

לא, לפליטה לא,

ראובני:

ישיבה כ"ח - אחת"צ

לסקוב: לא התראה, אבל אתה רואה שאתה עומד לפני פלישה, אתה נכנסת כבר...

סא"ל אמיר ראובני: אתה מדבר כרגע הוך כדי המלחמה?

לסקוב: כן, כהחלט. ב-12.00 אתה אומר שזוהי ההתראה הראשונה שקיבלת.

ראובני: ההתראה הראשונה.

לסקוב: ביום ששי שום דבר? פרט להפסקת חופשות ודברים כאלה.

ראובני: שום דבר. אני הכנתי שזו פלישה לא מתוך מה שאסרו לי אלא מתוך הדיווחים של המעוזים.

לסקוב: החקן של מעוז למלחמה זה 36 איש, לא?

ראובני: זו נקודה חשובה, צריך להבין...

לסקוב: אני רוצה להבין את הפעולות שלך כאיזו מהירות אתה עובר מסודל לסודל ומנסה עם מה שיש לך לעשות את הפעולה.

ההתראה הקודמת שאתה קיבלת זה ביום שבת בשעה 12.00, יום לפני זה ידעת שספסיקים חופשות לקצינים ולסורים, אבל פילואים יכולים להמשיך; ההתראה שקיבלת זה ספיגה למקרה של החשה, עוד אתה עוסק בהחשה ולפניך חמונה של פלישה מצריה לעבר סיני.

ראובני: נכון סאר.

לסקוב: ואתה בסקייל כזה של אנשים כחוך המעוזים, זה המצב של הסנקים, יש לך גודר אחד של ארסילריה והג"ם ששחק את

הייל האויר מעל לחעלה.

סא"ל אמיר ראובני: נכון סאר, זה בדיוק ההיאור של הסבב ובדיוק ההיאור של ההרגשה הקשה סאר. אולי כדאי להתעכב לרגע כאן על תקן של מוצב, סמר לסקוב סאל, וזה דבר חשוב סאר.

אני לא אמנה כרגע את מספר החיילים, כי מספר החיילים זו פונקציה שאפשר להתווכח עליו, אם צריך 25, או 36 או 48. אני רוצה לרבר על פונקציות שאין עליהן כל ויכוח. קודם כל ככל מוצב לקראת מלחמה חייבים להיות לפחות שני קצינים. זה היה תקן של ההתשה, אפילו שלושה. אנחנו במרבית המוצבים עמדנו על קצין אחד. הרבר הבא, במסגרת מלחמת ההתשה וגם היה ברור לי שלקראת מלחמה ככל מעוז יהיה רופא.

היו"ר אגרנט: מה אתה אומר על זמן ההתשה?

ראובני: בזמן מלחמת ההתשה וגם במודלים של כוננות אחרי מלחמת ההתשה, כשהייתי בקו בגולני היה מדובר על כניסה אפשרית, שהפסקת האש חופסקא, שבכל מעוז היה רופא, והזה סגן פינוד עם צוות שמאפשר לפנות נפגעים תוך כדי מהלך הקרב. אם קודם-כל הפונקציות האלה לא היו בכלל. היו מספר ~~מפגעים~~ מוצבים עם רופא, אבל לא בכל המוצבים. וזה כסובן הכביר, כסובן לא צריך להסביר מה קורה כשיש נפגעים ואין רופא שיטפל. באחד המקרים הרופא שלי, ד"ר קינן, היה צריך לתת הוראות באלחוט לחובש איך למצוא את הוריד לקצין שנפצע בכתובה, כדי שהחובש יוכל להכניס לו את האנפוזיה. וכגלל ההוראות האלחוטיות האלה הצליחו להכניס לו אנפוזיה והקצין הזה היום חי וקיים. כשפנינו את המעוז גם הוא ניצל.

עכשיו, ברור לחלוטין שתקן וכמות הלופים במוצב היא היחה לזמן של כט"ש ולא לזמן מלחמה. ואני לא רוצה להתפלמס אם זה 36 או 28. אבל שזה היה כמו לזמן ברור ~~לכזמן~~ של בטחון שוטף ולא אצל מלחמה. ימרה מזאת, במקורות של צה"ל, וכך גם אני ידעתי כמג"ד סדיר לשעבר, שבאט יש סיכויים לפרוץ מלחמה יוחלפו אנשי המילואים בקו לאנשים סדירים. זה מופיע במקורות של שובך יונים. כך שלא צריך הרבה לפקפק שנהחלט לא היינו ערוכים מבחינת כוח אדם.

יכול היה כל מוצב ישירות דרך מכשיר הקשר שלו להזמין
אש ארטילריה, להזמין חיל אוויר?

לסקוב:

סא"ל אמיר ראובני: כן. עוד פותקציה ששכחתי לומר אותה, בכל, כאף מעוז לא
היה קצין תצפית ארטילריה. דבר שהייב להיות בהערכות
כוח אדם לקראת מלחמה. אבל, כל מפקד מעוז יכול היה להזמין גם מטוסים וגם
ארטילריה ואכן גם כוצע הדבר, אבל כסובן שהיה הרבה יותר קל אם היה קצין
ארטילריה מיוחד, שיאפשר למפקד הרגיל להתעסק בפקוד על הקרב עצמו. זו גם
הסיבה שיש קצין כזה.

כל מפקד מחוז יכול להזמין ארטילריה?

היו"ר אברנט:

ראובני: כל מפקד יכול היה באמצעי הקשר ואכן גם הזמין ארטילריה
וגם חיל אוויר, אבל כדי שהדבר יבוצע בצורה הנכונה של
הצבא, פותקצה לכל כוח רגיל וכיחוד כסובב כזה קצין ארטילריה, קוראים לזה קצין
תצפית קדמי קח"ק, שהוא אחראי לקשר ולהזמנת הארטילריה וגם לטיווח שלה מבחינת
מקצועית, והוא גם כזה"ל היום ממונה מזה כמה שנים טובות כבר על הקשר והסיוע
של חיל האוויר. וזה בלי ספק היה מספר בהרבה את יכולת הלחימה של מוצב לו המפקד
הרגיל לא היה צריך להתעסק בהזמנת ובטיווח בעיקר של ארטילריה.

ומה שנוגע לארטילריה גם ביחס לחיל האוויר, זה אותו הקשר?

היו"ר אברנט:

ראובני: אותו הקצין. שאם הוא בא יש לו כסובן מכשיר מיוחד לקשר
עם המטוסים. וייתכן שאם היה מכשיר כזה, אני לא רוצה
לעשות ספקולציות, ייתכן שהיינו מבקשים מהמטוסים להסתלק, כי ראינו שהם משוט
לא מסוגלים להכנס.

לסקוב:

חשוב להסביר כאן את החשיבות של השוני ...

היו"ר אגרנט:

אני הבינתי שצריך להיות מיטה, איזה קצין אשר מוסמן להזמין ארטילריה ומטוסים לעת הצורך.

לסקוב:

ולכורך אותה.

ירין:

הוא איש התותחנים.

לסקוב:

אבל הנקודה היא כאן, שבאותו רגע שסילי הנ"ס הוא לא

יכול לרדת עם טיכוי לצאת בפחות מ-9000 רגל, כלומר,

זה צריך להיות קצין שהוא יכול ב-15,000 להגיד לו: זוהי המטרה, ואז הוא נכנס

ויוצא. כשהנ"ס פחות מפעל, אז כל אחד יכול להגיד לו, זה קצין חי"ר או מיטהו

יכול להגיד לו מה המטרה, אז הוא יורד נסוך ופוגע. לכן, אז בזמן התשה - מילא,

אבל מאחר והוא נמצא במצב של פלישה הקצין הזה הוא קריטי ביותר, כי המטוס גם

לא יכול "To looge around" "עד שהוא בעצמו מוצא את המטרה. אז הוא צריך להכנס

ישר ולצאת.

ראובני:

אחד המפקדים שלנו בכודפסט, כשהוא ראה, ועל ירו נפל

המטוסים, כי שם^{טילי} הנ"ס בפורט סעיד היו חזקים מאד, הוא

ביקש בקשר להודיע, לא לשלוח יותר מטוסים, כי הם נופלים. אבל אני חוזר לבני

חקן של חיילים בלי כל ספק היו חסרים לחקן של מוצב לוחם כראוי, כפי שאנחנו היינו

רוצים לראות, בין 5 ל-10 חיילים לכל מוצב. כדעבר, לאור מה שקרה לסנקים ייתכן

ששוב מאד שלא היו הרבה אנשים במעוזים, כי גם אם היינו אמיצים ביותר לא היינו

מסוגלים לעמוד בעצמנו, וגם אף אחד לא רצה ולא חזה שמעוזים עם אנשי הי"ר לבד

יוכלו לעמוד. אבל מה שאולי פגע ככושר הלחימה זה בעיקר חוסר של עוד קצין,

כי במקומות שהקצין נפגע ולה היה קצין אחר הייתה לזה השפעה על המלחמה, על ניהול

הקרב יותר נכון. זה בהחלט יכול להסביר את ההפעה, כי אם היו^{יודעים} 40 או 72 שעות

אני סניח שהיו מחגברים אותנו מעוד חיילים, והיו עוד קצינים והיה אפשרות

להכניס גם קציני ארטילריה, אפשר היה להביא עוד סוללות ארטילריה.

ידין: מתי קיבלה הוראות, החחלה לקבל הוראות לפנות מעוזים?

ט"ל אמיר ראובני: זה באסח הנושא הבא שאני רוצה לדבר עליו, זה נושא

מאד מאד לא פשוט, והיו לי עליו יסורי מצפון רבים

עו איזו שהיא תקופה.

אני בשעות הבוקר המוקדמות - כיום ראשון בבוקר, כ-7

לאוקטובר - קיבלתי סוף כל סוף אישור מהמח"ט לפנות את התאג"ד שלי חזרה לבלוזה.

אני יצאתי עם חבורת הפיקוד שלי ללווח אוחו - התנהאיוסוף הגדודית -

לבלוזה כיוון שסברתי שאסור לו להמצא שם אפילו עוד רגע אחד; אנחנו גם חששנו

מאד שאנחנו טכותרים מצד בלוזה על-ידי אנשי הקומנדו שראינו אותם אחרי הצהריים

נוחחים בהליקופטרים באזור בלוזה.

הי"ר אברנט: מתי זה היה בשעות הבוקר של מתי?

ראובני: של יום ראשון של ה-7 באוקטובר בבוקר. פה גם כן היחה

סיפקת

איזו אי-הבנה קטנה ביני וכין אצא החטיבה כיום שבת

אחר הצהריים, כשדיווחתי להם שההליקופטרים עם אנשי קומנדו נוחחים, יוצאו מיד

ויוציאו כוח נייד לחסל אתם, ואז פשוט פה הם הוטעו כנראה על-ידי חיל האויר;

חיל האויר אמר להם שהוא דפק את ההליקופטרים האלה, הוא התכוון להליקופטרים

כנראה כראס-סודר. אז אמרו לי כאלחוט: אין מה לדאוג, הם הוטעו על-ידי חיל

האויר, אז אני אומר להם: אני רואה אותם 10 ק"מ ממני נוחחים, ואני רואה את

האנשים יוצאים, ומהר שיביאו פטוסיים, אז הביעו אמנם זוג של סופר-מיסטרים אבל

אבל הוא לא פגע בהם, וההליקופטרים האלה הצליחו לצאת חזרה ריקים, ביציאה,

כחצייה החעלה אחד המעוזים שלנו הפיל הליקופטר, אבל הוא היה ריק, ועד שעות

הבועה
הבוקר כשאני אליהם חזרה עם הדוקטור שלי הם לא האמינו שיש פלוגה של

קומנדו כשסת.

אחרי כן רשמה ר.ב.א.

לפני כן רשמה ל.צ.

- 51 -

ועדה החקירה - 19.12.73

ר.ב.א

י.יכה כ"ח (אחה"צ)

ראובני:

אבל זה רק סיפור, אחר כך הם קבלו גם ת זה. פלוגה הקומנדו הזו שמה סארב על ידי רומני והיא פגעה בטנקים וזחלמים...

שם קולונל סקד עליהם?

י. ידין

לא, לא. קולונל זה היה בודפסט. הקולונל הגיבור

ראובני.

הזה זה היה על ידי בודפסט. כאן היה מ"פ ששם

סארב על ידי רומני ופגע בטנקים וזחלמים שלנו, והיו הרבה הרוגים והרבה פצועים ואז רק הבינו, שזה באסח נכון מה שאנחנו אוסרים ויצא כוח, ויצר אתם פגע והיסל אותם. אבל זה כך כדי דווי. אנחנו על כל פנים בבקר, כאשר פנינו את הדר לכיוון כלוזה, היינו בטוחים שאנחנו מכותרים על ידי הקומנדו ונסענו ככוונות מלאה. אבל כסובן שלי שהם שמו, כי הם שמו את המארב במקום אחר. ואז, כאשר היה ברור לי שהמצב הוא חסור ביותר, ואין שום סיכוי בשעות הקרובות לפרוץ אל המוצבים, כי אין עם מה לפרוץ (הוסבר לי בפירוש ע"י המח"ט) וכאן גם נכנס כבר קלמן לחסונה, שהוא החמנה כמפקד הגיזרה הצפונית באותו זמן.

המח"ט אמר לך, מהי זה היה בערך?

היו"ר אגרנט

בשעות הבוקר - שאין עם מה לפרוץ למעוזים. אמרתי לו -

ראובני:

אני רוצה לזכור מה, לקחת את הטנקים ולפקד עליהם

אישיה לפרוץ אתם לתעלה.

למי אמרתי?

י. ידין.

למח"ט, אז הוא אמר לי בפירוש - אין כרגע טנקים

ראובני:

ואין עם מה לצאת לתעלה. ואז, בערך בשעה 9 או 10, הגעתי

למסקנה, גם לאור אינפורמציה שקבלתי מקצין מודיעין החטיבה, וגם כסובן מהמח"ט, מה בעצם עשו המצרים, זה היה ידוע מיריעות האזנה וגם כנראה מצילום בלילה - שהם עברו כבר עם כוחות גדולים וגם עם טנקים. לי היה רור, שאין למעוזים יותר מה לעשות, צריך לנסות להציל אותם ולפנות אותם. אני מודה שזה היה תהליך קשה מאד עבורי כאיש צבא וכמג"ד לשעבר בסדיר, לפנות, אבל ראיתי כאן שאין להם יותר שום תפקיד צבאי, שכל רגע נוסף שהם נשארים במעוז, עוד אושיים יהרגו, הם לא מסוגלים יותר לעמוד, כי גם המרחק בין מוצב למוצב היה כה גדול שבמילא לא היתה לזה השמעה על מעבר המצרים. ואז פניתי למח"ט ופניתי לקלמן ואמרתי להם -

ישיבה כ"ח (אחה"צ)

ראובני

שאני מציע לפנות את המעוזים.

לנדאו:

איזה תפקיד הוא מילא שם?

ראובני:

הוסבר לי, שהוא קבל כאן פיקוד על הגיזרה.

היה ברור לי שהוא כאן האיש הקובע. הוא היה מועמד להחליף

את אלברט בדיוק ב-7, למחרת יום הכיפורים, כיון שהתחילה המלחמה, שלחו אותו לצפון לפקד על כל הגיזרה הזו.

החשבה שקבלתי היתה קשה - שאין מה לעשות פאניקה,

לעזוב את זה עכשיו בכלל, ועוד כל מיני דברים שאני כנראה הדחקתי אותם, אבל החשבות קטנה סאר. גם באופן אישי, אבל אני לא נמבעתי, זה לא היה זמן לחשבונות כאלה, והמטכתי ללחוץ ללא הפסקה ודרשתי גם שיעלו את זה הלאה, שזה לא מספיק, שהם חושבים כאן לא, אני מבקש להעלות את זה הלאה.

היו"ר אגרנט

לדרג יותר גבוה?

ראובני:

כן. וכינתיים כדקתי עם הסוצכים השונים: באיזה אופן

ובאיזה צורה אפשר יהיה לפנות אותם.

לסקוב:

בגלוי?

ראובני:

בגלוי. כאשר לכל סוצב היתה הכעיה המסויימת שלו.

ואז בסכיבות 2 בצהריים, זה כהחלט יכול להיות קצת פחות,

אבל בסכיבות 2 קבלתי אישור ואז קיי לפנות שני מעוזים - את קטובה ואת דרורה. ומחוך דולמטיה עם המפקדים החברר שהחלמים שהיו בכל מעוז, והיו זחלמים בכל מעוז, הם תקינים, הם לא נמבעו. ואז החלטנו, מאחר שבאזור דרורה החברר לנו שאין אויב, החלטנו לפנות גם את קטובה דרך אזור דרורה. ואכן בצענו את הפינוי, והצלחנו להציל את שני הסוצכים הללך - סוצב דרורה יצאו כל האנשים כל אף פגיעה. סוצב קטובה - לצערי הרבה נשאר 2 אנשים שנהרגו תוך כדי פהלך הקרב ונשאר שם בחור אחד...

י. זריין:

נהרגו שניים כחוך הסוצב?

ראובני:

כחוך הסוצב, תוך כדי פהלך הקרב כחוך הסוצב עצמו ביום

ראשון. לא כיום שכה אלא כיום ראשון. והם נשאר בסוצב.

ראובני:

צריך להכין, שהפינוי נעשה תוך הפגזה כבדה וחוך ירי בלחי פוסק וסחוך חששות, שמא תזחלטים האלה יפגעו גם כן אבטילים או כטנקים, אבל היה ברור, שזה מעין שאנס אחרון ויחיד להציל את האנשים כי על שכי ועל דברים כאלה לא דברנו בכלל. על כניעה זו על שכי או על החסרות לא דברנו. הוחלט לנסות את מי שנוכל להציל, להציל.

צריך לציין, אני מאד הייתי רוצה לציין - שאף פעם, בשום שלב לא פנה ולא ביקש לסגת. לא ביקש לנסות, דבר אחד כן בקשו - הגבורה וסיוע, אבל אני אומר במפורש ההצעה והרעיון - לפנות את המעוזים, אני אחראי לה ובשום פנים ואופן, אף מפקד מוצב, אף מפקד לא ביקש ממני לפנות את המוצב ולסגת. הפינוי, היה תוך בקרה, תוך פקודות, לפי חכמה וכצורה מסודרת ולא בצורה בריחה. לשמחתי יותר מאוחר נפגשתי עם מפקד הטיבה 401, א"ח דן שופרון, והוא אמר לי - שהוא ביקש לפנות את המוצבים שלו, כגיזרה שלו, בגיזרה הדרוסיית עוד כמוצאי שבת. אני השכתי שאני הייתי הראשון, זה הציק לי שאני הייתי על התקן כמו שהגדירו אותי - הפאזיקר הזה - אבל מסתבר שסת"ס קרכי מאד, לא פתחו ממני לפחות, ביקש עוד כמוצאי שבת, 12 שעות לפני, לפנות את המעוזים, ואחר כך גם עד כמה שצודק לי, גם אלוף אריאל שרון ביקש לפנות את המעוזים לפני. אני הסתכחתי בפינוי המעוזים, זאח אני מוכרח אצאג לומר את האמת, על הרגיל שהיה בשנת 71 כאשר הייתי סג"ד במיטלה שאלוף אריק שרון היה אלוף הפיקוד וזכור לי שבאחד הסיכומים של ההרגילים - שהרגיל שלנו כוננות אמר האלוף - שאחת האפשרויות הכטוחות, שאם תפרוץ מלחמה או אכמעט תהיה מלחמה, עוד קודם - נפנה את המעוזים.

אחה אמרה קודם - שאילו היה סיוע ואילו היה תקן במעוזים

ה. לסקוב

כל הפנים היו אחרות?

אני אומר גם, אני אומר את שתי הגישות גם יחד, את דעתי

ראובני:

האישיה אני כחלט מוכן לומר אחר כך.

ישיבה כ"ח (אחת"צ)

ראובני

אבל אני בהחלט כאשר פניתי לקלמן אפרתי לו, הסתמכתי גם על זה ואפרתי לו - כאשר הייתי סג"ד אלוף פיקוד אריק שרון אפר כפידוש - שאם יצטרכו יפנו את המעוזים, כי רציחי לחת יתר חוקף כפי שאפרתי קודם, ולא בגלל שאפר לי לא, לעזוב את העניין.

נכבצל: בקטובה היה בסוף, שאחם השניים כבר נהרגו?

ראובני: לא בקטובה שחפיוני היה הם הודיעו לנו בקטר - שיש שני **אחאגאז**

הרובים. ולא ניתן לפנות אותם, כי הם כחוף החללות

באחד המקומות, ולא ניתן לגשת לשם בגלל הפגזה. גם היחה בעיה - שמי שחי עוד **אעלאגאז** / העלות אותו מה יותר שהר ולפנות אותו. כי ברור לנו טבל התעסקות נוספת של עוד דקה ועוד רגע, כי קטובה מסת עמד להכבש כל רגע. אנחנו הוצאנו אותם מסט סתוך התופת. בקטובה גם צריך לצידן, שבסך הכל נשארו כ-4-5 לוחמים כשירים, היתר היו פצועים.

ת. למקוב: 7 המעוזים האחרים, עדיין החזיקו מעמד?

או שהיו בעיות של מינוי?

ראובני: כך - נחחיל מהשמות של המעוזים אם אחת שואל.

טרקלין, לא היחה בעיה של מינוי כי לא תקפו אותו.

טרקלין על חוף הים בכלוזה, סול בלוזה. אחו לא בעיות, כי אחו לא תקפו. הפגזו כמה פעמים מהים, זה לא נפל מסט על ירו.

בודפסט. לא היחה שאלת של מינוי.

הינ"ר אברנטי: טרקלין פונה?

לא, טרקלין עד היום כירינו. זה שסת שנמצא כירינו.

אבל הוא מעוז שלא לחם. פיזית לא תקפו אותו. הוא יושב

כמקום הזה פה - כאשר היחה ידיעה במוצאי שבת, שטנקים שלהם נחתו פה, היה חשש שהולכים לדפוק אותם כן גם היה שיקול עם אותם הטנקים שהגיעו, אחרת כלוזה היחה נכבשה, והם היו מגיעים מאחורי. אבל המעוז הזה טרקלין, מסט להלחם, הוא לא נלחם.

ישיבה כ"ח (אחה"צ)

דאוכני:

לגבי בודפסט, לא היתהשאלה של סינוי, כי בעשרת

שני הסנקים שהצליחו להגיע אליו.

י. ידין: הם הגיעו אליו סחי?

ראובני: הם הגיעו אליו בסביבות 3.30, וזה פחזק את מה שאסרתי

לכם קודם, היות והציר הזה של החוף, זה הציר היחידי שאינו

נשלט באש פתוחת מסלול של הסצרים, זה דה ביום, אז הוא הצליח להגיע ובעזרת

סנק אחד של קצין, מוכשר מאד, הקצין הזה הצליח להדוף את כל ההתקפה, התקפה

מסוריינה.

ח. לסקוב: החיזור של פוטי ב"פעריב"?

ראובני: החיזור של פוטי ב"פעריב", לגבי ההתקפה הזאת פחות

או יותר מדוייק. התקפה גדולה, הוא הצליח להסמיד

17 כלים.

י. ידין: הסנק?

ראובני: הסנק, הסרות היה מעל הסרות היעיל של המעוז.

י. ידין: אהה מדבר על קצין הסנקים?

ראובני: קצין הסנקים, הסנק השני שלו לא היה אצאלא תקין.

קצין מוכשר מאד בן ככרי.

היו"ר אגרנט: הוא השמיד 17 כלי רכב זה 7 סנקים, 7 נגמשים, ועוד איזה

כמה ג'יפים ועוד איזה משאית אחת, אני בסך עיני ראיח

את זה יומיים אחרי זה, כי אני הצלחתי להכנס לבודפסט לאחר שפתחו עם שירת

הספקה.

היו"ר אגרנט: פעם ביום?

ראובני: פעם ביום אני נכנסתי בחוף סנק והכאחי זחלמים

עם תגבורת חוף כדי הסגזה קשה מאד, כאחי גם כעיקר,

כדי לעודד את האנשים.

היו"ר אגרנט: איפה?

ישיבה כ"ח (אחה"צ)

- ראובני: כבודפסט.
- היו"ר אגרנט: אתה היית שם?
- ראובני: אני הייתי שם, אני כרגע לא זוכר אם זה יום שלישי, או רביעי, זה יום שלישי ה-9 לחודש.
- י. יריין: מה היה עם הטנק השני?
- ראובני: הטנק השני היה לו בעיות עם הצידוד, הוא לא היה תקין. תוך כדי נסיעה חלה בו תקלה, והוא לא יכול היה להסתתף בקרב לכן רק טנק אחד היה פעיל. זה גם מהזק את מה שאני אמרתי - לו הטנקים היו מגיעים, כי עובדה שבבודפסט הטנק הגיע והדף התקפה, אין לי כל ספק שלו לא היה טנק בטקום זה-17 כלים הושמדו, אבל היו שם איזה 30 כלים, היו נעים לעבר בודפסט, אין לי כל ספק שהוא היה נופל הראשון, ולא היה לנו שום סיכוי פיזימלי גם עם תקן סלא להחזיק שם מעמד, סול התקפה כזאת.
- היו"ר אגרנט: מה קרה בסוף?
- ראובני: בודפסט נשאר, לא הצליחו לכבוש אותו. ניסו בפעם הזאת לכבוש אותו, וניסו כמה ימים יותר מאוחר שנית לכבוש אותו ויוב-פעם אותו מפקד, אותו קצין טנקים, הצליח להדוף אותם. הם יצאו מתוך הסיס עם נגמשי"ים אנטיביים, מתוך קור-רוח, מרחק של עשרות מטרים השמיד אותם. למעשה, הכוחות שלנו עמדו בעיקר בסני הסגרות כבדות, אבל למעשה לא הסתערו עליהם הי"ד על הגדרות כמו על פוצכים אחרים וכתחלס לא צריך להוריד כאן מהערך הגדול של הטנקיסט הזה.
- לנדאו: מה שסוף?
- ראובני: שאלו קצין מוכשר מאד קר-רוח, אני אחר כך נבטחי אתו, עם קצינים כאלה אפשר לנצח את כל הצבאות כולל את הרוסים לפי דעהי, בלי כל בעיות.
- י. יריין: אתה אמרת טרקלין, בודפסט, מה עם היחור?
- ראובני: עכשיו לגבי האורקלים, באורקלים היה מצב חסור מאד. הבעיה עם האורקלים היחה - שהם יכולים היו להתפנות לבלוזה רק דרך ציר הפלסטי. הם צריכים היו לנסוע 10 ק"מ לאורך החעלה.

ראובני:

מוקפים ממזרח עם ביצה מימיה, מסערב כסוכן התעלה, כאשר בדרכם לציר הפלסטיק היו צריכים לעכור דרך סוצב לתצנית שהוא נפל. שהיה ברור לנו שהוא נפל. שם זה סיפור ארוך מאד מה שקרה שם שפ-4 קצינים שהיו היה שפ: מ"מ, סמ"פ ועוד שני מ-סמ"ים, נהרג המ"מ, הסמ"פ נהרג ונהרג מ"מ אחד. נמצעו ונהרגו עוד כמה אנשים. קצין שהוא לה היה שייך לאצאא לבדוד אבל הוא היה אקס מ"מ כצנתנים בזמנו דוד אבודרכ שנפל יותר מאוחר בשבי והוא היה גם בזמנו, כסדיר קמב"צ והיה בקבע קמב"צ של החטיבה הזו והוא הכיר טוב מאד את המקום, והוא היחיד שלי לא נפגע והוא קבל את הפיקוד על הסוצב הזה. הוא ארגן אותו כמו שצריך עם כמות הלוחמים שנשארה, וביום ראשון, בשעות אחה"צ המאוחרות אנחנו עשינו נסיון לפנות את האנשים גם ששם.

המשך דבריו רשמה ש.א.

1537

היו"ר אגרנט:

הוא נכבד על ידי המצרים שהיט?

ע. ראובני:

לא, דרך התעלה, הירייה הגליחה. מאגקאג זה גרמס

זה היה שלא על יד הים, שני הטנקים והזחלה הצליחו

לעבור או אורחל ג', ישרות הטנקים תקציה נהיו שמה, תוך כדי התקדמות הם נתקלו

בטספר טנקים ול ה זרים. הצליחו לעבור אותם. קרוב ל' ה נית", איזה ק"ט או 2 ק"ט

טלה-אניה, יוחר נכר 7-8 ק"ט, הטנק הלא תקין נהג - בזוקה וזחירי - נכבד גם

הזחלי, ו'יה באט, חלק מהאנשים נכבד, חלק גדול ה לוח לקסוך. המצרים הסתירו עליהם,

היו קרובת פניכ אל פניס, ובסיכוסו של הכר נרכיה האנשים נפגעו, נהרגו. חלק

הזוטסם - 5-6 אנשים נחלו ישרי, כינייהם הקגין אבו דרם שנכבד טפ'יה בזוקה, אגעה

בזרוע. ה נ, והאשון המסיך לנסוע קדימה, הוא המסיך בדרך נספר טנקי. ויב ובטלכ

טנקים הוא נכבד. ופאן אולי סתחילה הטבצריה הכי גדולה איחס, היו. רבעה טנקיסטים

וחייל אחד שלנו שנכבס לתוך הטנק. ויכ הגליחו לצאת, להחליך מהטנק בדיאים, והחזילו

לנוע רגליה דרך הכייה היכשה יוחר לכיוון כוחוהינו. כבר היה לילה. כסוכן שלא היה

קשר איחס והם הגיעו טול העוז שלנו, ז"א - מסעוזים בקו טני. כיום רייון בלילה

היו כבר שם טנקים סיחידות הטילו יום.

ידני:

כיו"ר ראשון כנרוב?

ע. ראובני:

כיום ראשון כנרוב. כבר היה אנילו כיום גני בטעה שחיס

בלילה. הם עלו על הטנקים חילו. הננקים ילנו חטכו שאלה

יהידור יוסנדרו, כי בכל הסרחב הזה היה הכחד או הרסה הזו מהקוספנדו. סתחו, ליהם

באט והרגו שלטה, שנים נכבדו קל וניצלנו, אכל הם כהלם פסיכולוגי קשה מאד, ועד היכ

הז נכבד נכטי קשה מאד. זה הסיפור של האורקליס. "לחבניג" כפי שאפרתי נטלה. היום

בדיעבד כחחקיר של המבויים אנחנו יודעים. היא לא נמלה טיד. אמנם המקום עם הקשר

כול טיד. כיום ראשון כ-11 במקר היו קרבות פנים אל פנים בתוך הסוכב דרם כיום

ראשון.

היו"ר אגרנט:

על מה וחה מדבר עכשיו?

ע. ראובני:

על "לחצנית".

דרם כיום ראשון כבקר חלק מהאנשים נפגע וחלק מהאנשים

נפל בשרי. לגרי "סילגו" - ההחלטה הימה לפנות אותו

כיליה רגליה, כי שם כוחות מצריים גדולים עברו כבר, והיו בתוך קנטרה, והיה ברור

1538

במהלך רכב יז ימטר לסנות מרחו. ויה היה הטטע הספורטס אל יעקב פרוסל'ר הגם כן פורסם לא קעט כעחונת, ס"כ ג'לנו, שיצא ונתקל בדרך בסארביס, חוץ כדי ההיתקלויות מספר אנשים נסעעצ ונהרגו. 60% ג'רוך 43 - 24 תגליחו להגיע לכוחותינו. ונתנו יצאנו לקראתם ג' חלסייה. 19 אנשים, חלקם, כנראה 2-3 נהרגו סיד בסארב תברול. 17 אנשים אורגנו בחוץ בית, בחוץ ינטרה על ידי סטל גלואים, היסני, סטל גבולני לטעבר.

היו"ר אגרנט.

מה שפיר

ע. ראובני:

טוב חלה. אורגנו ונלחמו עם הסורים לחימה נואמת, עד שחלק מהם נהרג וחלק מהם נפל ג'טני. מתוכם אנחנו יודעים את הניסוח הזה, דהם סך הכל לא התמזרו לכל עבר, אלא רוכזו, כל אלה שנעלמו בעקבות הנערב רוכזו והמשיכו להילחם ז'ר- כך בסוף היור.

"מפרקת" ג' כן נכלה די סוקדס. גם שם אותו סיפור, של

הק'יין. גם ב"לחצניה" דרך יגב, הק'יין מולי סלוב, גם כן סטטעה ירושלמית, הוא נהרג סיד בהתחלה, וגם הסטל שלו נהרג. ולכן האויב הצליח ל-כנס מהר למעוז, ושם כנראה האנשים כהלל ל' הספיקו לקבל יקודת של/הקיסה ופ'יטה, ולכן היה טוב שהסורים יכלו להכנס למעוז סכלי שהינטיס היו בעדרוה הנכונות.

היו"ר אגרנט.

הם לא יצאו מהכונקרי?

ע. ראובני:

כן. זה נודע לנו מהטבוטיים שחזרו ללחצניה.

מפרקת גם כן ג'יל די מהר. הק'יין והסטל וחלק מהאנשים נהרוו סיד. וגם הקטר אירו נוח, דרוסית ספילנו, נפל גם כן די סוקדס. היו שם קרבות קשים סאר פנים אל פנים של הייליט כודדיס שחררו את הס'ריה הדכה מעמים סן הטוב, וטסיכוסו על דבר הכוצב הזה נפל גם כן בידיהם. טוב, לבני יתר הס'ריים-טוב מעט יש מה סיפור יגבי כל טוב, אבל היות ולא פקדתי על הניזרה של "חזיון", "הורקן", "סבסד" וכ'f, אני ל'. יודע אם זה הכי טוב שדוקא אני וחאר לכם את הדברים הל'ן של הסוצביס האלת.

בכנצאל.

מה הסיכום במספרים?

ג. ראובני:

הסיכום הוא כזה: כשאנחנו עוזבנו זה התעלה, מתום
250 לוחמים של הגדוד. מתוך הגדוד יש לנו נעדרים-
חללים 63, שכועיים שלנו שחזרו מגרמים זה 55. סך הכל 118. כ-130 הצלאתנו לחלץ
המוצבים שלמים ובריאים, חלק מהם שהיה מדוע כבר החלים.

ידין:

הצלחתם לחלץ, או אלה המוצבים שלא נפלו?

ע. ראובני:

אלה המוצבים שלא נפלו והצלאתנו לחלץ. כי גם בגיזרה
הדרומית הצלאתנו לחלץ מוצב אחד. 63 שלמי הערכתנו -

הם רק ל. יזערו על ידי הרבנים - הם בבחינת הרבנים, אבל אין עדיין ברורות
שיכולות להכתיב. כ-130 יצאו מהמערות, זה כולל את טרקלין, כודגסט שלא נפלו,
וכולל "כתובה", "דרורה" ומילנו, "לקקן" וכו' שהצלאתנו לחלץ החוצה.

ידין:

אני רוצה לשאול אותך שאלה כללית, אינני יודע אם
זה גם לא עדיין של ערות
זה שייך לגיזרה שלך / כינתיים לא קיבלנו ערות, רק

בעתונות מה זכר נאמר שהייתם במוצבים נתפסו עם החמונים בחוץ, וישבו בחוץ ורגו
דגים, מהו קרה בגיזרה שלך?

ע. ראובני:

אני רוצה לומר הביעו אלי ידיעות מאד מעורבות

שבגיזרה הדרומית היה דבר כזה. על הגיזרה שלי אני

אומר באחריות שכל האנשים במוצבים, בלי יוצא מהכלל, היו לבושי הגוד, קסדות,

אפורי סגן, וכל אחד נמצא במקום שהיה צריך להימצא בו לפי התרגולת, באחריות מלאה

ללא כל מקסוק. ידוע לי אבל מהחקירים, אבל שוב אני אומר, זו לא גיזרה שלי

ולא הייתי רוצה את זה פעובדות, ידוע לי על איזה טווא ליקוי מסוים בגיזרה המרכזית

אצטאצאצאצא והדרומית בענין הזה.

ידין:

אתה יודע מהסגד שלה?

ע. ראובני:

לא יודע בדיוק מה, הסגד המרכזי לעפרי נהרג. אבל אפשר

יהיה לדעת.

לסקוב:

בטח הלילה היית מוציא עמדת חשמוק, או היית שומע

מתוך המוצב?

המוצב בנוי שאין, אף אחד מסנו לא יוצא כלילה.

ע. ראובני:

כאשר ראית את הפעילות מהצד השני, לא הייתה לך מחשבה

לסקוב:

אולי להוציא פטרול, לתפוס אחד מהמלחים האלה, או

1540

מתחילים האלה בשביל לדעת מה קורה שם?

ע. ראובני: סתוך ידיעהי בוגם מכצעים איזה איסור ואיזה מערכת

צריכים לעשות כדי לחצות את התעלה, אפילו לא העליתי

ברעתי להציע את זה.

לסקוב: אני רוצה להעמיד אותך בפני שאלה. אתה נמצא במצב

של פעגל סגור. ארה אומר ככה: אמרו לי שזה חסרון גדול,

כפי הנראה שהיה בתעלה סואץ, אם כי לא ידוע מה הכוונה שם לתסרון, וכל תוכרים

אתה ראתה הואסים את התסרון, חסרון גדול. מתחפרים ובונים.

ע. ראובני: לא, מתחפרים ובונים - זה הם עשו כל הזמן.לסקוב: אין שום דבר יוצא דופן. אצאג ואתה יודע/קראם נמצאים

מילואים בקו סימן טאין כוונה רישנם חגים וכו' וכו'.

עכשיו, נניה שיטנו חסרון, שהוא חסרון גדול, ואתה לא רואה שום דבר - זה עוד פעם

הואס את מה שחשבת קודם, שלאג היו מכניסים מילואים בקו וכו' וכו'. באיזה שהוא

מקום אתה לא יכול להימצא במצב סגור עם עצם ולהניח: טאס ככה זה בסדר, ואם ככה

זה בסדר. או ככה זה בסדר, ומתבקש לענות שטנו, או להביא לידי זה שאתרים יעו

שטנו, ל236 שודאי היו נותנים אפשרות לעבור לצד השני, להפוס לטון ולדעת מה קורה.

אתה לפעה היית בשל בשני הלכי המחשבה להיות מופתע. כאשר מכשיר ההפתעה נגד

הבקעם היחירי שלך זה ההגפירות והתספוע.

ע. ראובני: לבני הטסוע. אף פעם לא נהגו בתעלה להוציא הטסוע

מעבר לצד השני של התעלה. כל מעבר כח מעבר לתעלה, ולו

גם טל כחה כוודת, זה מחייב לא הייתי אומר רק חנוון, אלא שחשבת כדרגים הכי גבוהים,

כולל גם אזרחים. זאת סתוך היכרותי את אגם מכצעים, כשהייתי ראש סדור מכצעים

מיוחדים. לו הייתי ספקד יחירי בטטה, הגורם היחירי בטטה, שמעלי יש רק בתל-אביב

מיטחו לפני הטטה לא היו עם התעלה, הייתי כחחטט אולי טעלה את זה. דרשתי וחקרתי,

לא שאני מסודק, אני בהחלט קרתי וטאלתי בחטיבה את קצין הסודיעין ואת ספקד החטיבה :

רבותי, מה חולך כאן? קיבלתי השוכה שלפי המגשלויות של אז הניחה את דעתי - "חסרון".

יודעתי שלא פעם ראשונה עשו חסרונים, זה לא היה איזה דבר שהפתיע ונחי שיש חסרון.

לו לא הייתי יודע שבכלל המצרים עושים חסרונים, זה אולי היה חורב שהשיגרה. לא

דאיתי איזה חריגה מהשיגרה שהם עושים חסרון.

1541

ידין:

השאלה האחרונה היא כבר שולה תאורטית, כי אחת

בעצם כבר ענייה לי מקודם מי על כחות, אבל אני

סמעניין בדבר אחד. אילו 300 הטנקים בערך שהיו בגיזרה הזאת בכללה בסיני הקדמית

סדר אחד ובסגנונים סדר שני, נניח כמקום הגרוד הזה וכיחור הכלים היתה הטיבה

יו שתיים סדירות או סילוואים, ואם כל זה נניח ליום ששי כבר היה מוכן ובמקומותיו

וכו' - לפי הערכתך, היום, אחרי מה שקרה, היו צולחים או לא? היו כצליחים להתבסס

כצליחה או לא?

אני אומר קודם כמלה אחת ואחר-כך אני אסביר.

ע. ראובני:

אני יומר, בשום פנים ואופן לא, אם אנחנו היינו

ערוכים בהתאם למה שצה"ל חכנו, ליסד ודירגל גם.

החזור בכקטה, זה כל כך אמפטי שאני רוצה לרשום.

ידין:

על כסויות הטנקים התוכננות.

ע. ראובני:

אני בטוח ומסוכנע, הייתי נותן את הסלה החזקה ביותר

שישנה בעברית. אם הכל היה מוכן לפי מה שצה"ל חכנו, ליסד ודירגל, על כסויות

הטנקים ועל כסויות הארטילריה, ל רק שהקו לא היה נוסל, אלא לפי דעתי יבחנו

סכזילים אותם סיד בהתחלה, ואם היה ניתן סכזינה גבאית או סדזינה,

לא רק שהקו לא היה נוסל

הי"ד אגרנט:

לא רק שהקו לא היה נוסל, ילא שהיינו נכים בהם סכה

ג. ראובני:

חזקה סאד, והיה סתאסטר לנו חוך זמן קצר סאד לעכור

לסיקטה, כפי שבכ כן חכנו והתאסנו, הויינו ליום בסבב הרבה יורר טוב, אף קטע

סתרעלה יא היה בידינו ואני לא יודע נד אימה כוזחתינו היו סגזייים.

(אחרי כן סי)

לפני כן רשמה ש.א.

דעת החקירה - 19.12.1973

ס.י.

ישיבה כח' - אחת"צ

אח זה אחת אומר היום, אחרי שאתה יודע את כל העוצמה

יריין:

שהייתה שם?

אח זה אני אומר היום, בכל העוצמה, וכבודות אני אומר.

סא"ל ראובני:

אני חושב את זה בודאות, יתרה מזאת: אני חושב שפחות

מסוסיס היו נופלצ'ים, כי הם לא היו צריכים לסייע לנו ולהציל אותנו, ולהתאכזר.

לפי דעתי הסיסיס התאכזרו.

לבני אנשי המילואים יש לי הסתייגות קלה. אני לא בשוח

שפה שהיה יכול להכריע את הקו, זה אם היה כוח סדיר שם. זאת אומרת, גם אם היה

כוח סדיר, ושנקים לא היו מביעים, גם כן לא היינו מחזיקים מעמד.

לא, אני לוקח את התכנית הכוללת, שנקים פלוס סדיר.

יריין:

התכנית הכוללת, שנקים פלוס סדיר - וראוה מוחלפת.

סא"ל ראובני:

שמה?

היו"ר אגרנט:

שלא רק שלא היה נופל, אלא היו שוכרים אותם ב... .

סא"ל ראובני:

זאת אומרת, אחת חושב שמספיק היה שהנקים היו בסנפירים,

יריין:

כלי מספיק תוספת אפילו.

נכון. בסנפירים.

סא"ל ראובני:

בשלב הראשון.

יריין:

כן, כן. הרי זה היה כך שחלק מהנקים היו בסנפירים,

סא"ל ראובני:

וחלק היו גם בעבודות מאחור, שאם הם ותיילה במקום אחד

נמרץ - אז... .

הסאגרים, לפי דעתך, מהצד השני של התעלה לא היו פוגעים

יריין:

בסנקים?

אולי היו פוגעים, אבל בחלק. עובדה שאחר כך המשיכו

סא"ל ראובני:

להילחם שריון כשריון, עם סאגרים, אצפלאאא עם עוצמה

גדולה של סאגרים, ובכל זאת לא כל הסנקים הושמדו. בטח ממחלקה של 3-4 סנקים

מאחורי סנפיר - אחד או שניים היו נפגעים. אבל אם ההתקפה הייתה נשברת בשלביה

הראשונים, כשהמאות שלכם צלחו, ונשטו... . הרי הסנפיר הזה - מה הייתה

ועדת החקירה - 19.12.1973

ס.י.

ישיבה כח' - אהה"צ

- ידיו: על זה הוא סיפר קודם, שהם לא הגיעו.
- היו"ר אברנט: שמענו שהם לא הגיעו, אבל הם היו צריכים להיות?
- סא"ל ראובני: הם היש צריכים להיות.
- היו"ר אברנט: סמתי הם היו צריכים להיות? באיזה מצב?
- סא"ל ראובני: הם היו צריכים להיות בשוכך יונים, כשאומרים: שוכך יונים - המסמעות היא שהסנקים כסנספירים, אבל כשמתחילה המלחמה לפני שהם מגיעים, אז הם לא הגיעו. והם לפי הערכתי נסעו, נסעו על הצירים האלה בצורה גלויה לגמרי, ואז הם באמת הושמדו מהטילים, כי הם נסעו על ציר מוגדר, פתוח, בלי עמדות, כאשר העמדות הראשונות היו הסנספירים.
- לנדוי: אתה הזכרת את התעוזים, להכדיל מהתעוזים. מה היה תפקיד התעוזים האלה?
- סא"ל ראובני: התעוזים בגזרה שלנו, זה היה מחנה מרכזי כזה או בונקר מרכזי לסוללות הארסילריות. שם היו סוללות ארסילריות.
- שם הם חיו. זה היה פשוט בונקר הרבה יותר משוכלל מהתעוזים. אבל הם היו בקו שני, כ-10 ק"מ בערך סקו התעלה.
- לנדוי: הם נכבשו בימים הראשונים?
- סא"ל ראובני: לא. כאן אולי רצייתי רק לומר לכם שעם כל מה שמייחסים לתעוזים, לפי רעתי, בסיכומם של דבר, הגדוד הירושלמי, בעצם עמידתו ובסך הכל - חלק מהתעוזים עמדו 24 שעות, חלקם 48, וחלקם 72 - לפי הערכתי לא מספיק מעריכים עד כמה שאנחנו הצלנו את מדינת ישראל, הגדוד הירושלמי והחי"ר, בעצם עמידתנו, - המאסות של השריון, הריכוזיות המפוריינות המצריות לא עברו...
- לסקוב: למה אתה אוסר את זה?

ועדת החקירה - 19.12.1973

פ.י.

ישיבה כח' - אחה"צ

סא"ל ראובני: אני אומר את זה, כי אני יודע, כך אני שומע...

לסקוב: כן?

ירין: כן.

סא"ל ראובני: אנשים לא מעריכים שמוצב כמו מילנו, שמולו נלחמה

דיכויזיה מצרית, דיכויזיה 18, עד שהמוצב לא נשס, לא

עזב, במסך למעלה מ-36 שעות - לא הצליחו להעביר את הסנקים של הכוח המסוריון.

ולכן הם גם לא העזו להתקדם קדימה. היום כולם עושים ספקולציות למה המצרים

לא המשיכו לנוע...

לסקוב: איזה ספקולציות?

סא"ל ראובני: ... הרי בינינו לבין עצמנו, כשבה בערב, אם הם היו

מתחילים להתקדם, אפילו עם 10 סנקים, לעבר בלוזה, ולעבר

ססה, ולעבר רמידים ולעבר המיחלה - אף סנק לא היה. לפחות בגזרה שלנו כולם

הושמדו.

ההערכה שלי היא שהם לא העזו להתקדם כל זמן שהמעוז

עמד ולא איפשר להם להקים גשרים, לא איפשר להם להעביר את המאסות הגדולות שלהם,

כי אנחנו בעזרת הארטילריה השמדנו להם גם כן גשרים. ואנחנו עד יום ראשון בערב,

למעלה מ-24 שעות, עמדנו. בינתיים הגיעו חטיבות המילואים, והם אחר כך בלמו

את הנסיון של המצרים להתקדם קדימה. ופחי המצרים התחילו להתקדם קדימה? בערך

24 שעות אחרי שאנחנו פינינו את קו המעוזים. אז הם העבירו את הסנקים שלהם,

ואז היחה להם הרגשה שהם מספיק כשירים לנוע קדימה.

ועד כמה שזה יישמע משונה, הערכתי היא - לא בגלל שאני

המג"ד של הגדוד הזה...

ירין: אחת חושב ש-ה גם נכון ביחור הגזרות?

סא"ל ראובני: כן, זה גם נכון ביחור הגזרות, גם בגזרה המרכזית וגם

בגזרה הדרומית. כל זמן שהם לא הצליחו לשבור את המעוזים -

לא היחה להם הרגשה שיותר להם לנסוע עם המאסות שלהם. הם - א) לא הצליחו להעביר

את המאסות...

אשגאז ועדת החקירה - 19.12.1973

ס.י.

ישיבה כח' - אחח"צ

יריין:

בניגוד למה שעשו הסורים, דרך אגב.

סא"ל ראובני:

כן. הסורים עשו אחרת לבסרי. הסורים עכרו בין

המוצבים, הם לא התעסקו עם המוצבים, הם (המצרים)

בפירוש לא זיחרו על אף מוצב, הם נלחמו על כל המעוזים.

יריין:

בגלל התעלה אולי.

סא"ל ראובני:

בגלל התעלה, וגם היתה להם הרגשה שאם מוצב יעסוד...

הם העבירו, מבחינת חיילים, אלפי חיילים מאחורי מילנו,

אחרי קנטרה, ובכל זאת לא העזו להתקדם קדימה, כי הם לא הצליחו להעביר את

הדברים האלה, ואנחנו עמדנו עד שהטנקים הגיעו, סנקי המילואים הגיעו, ובלמו

אותם אחר כך כשהם ניסו לנסוע.

נבנצל:

כזה דיברת גם בזכות האנשים וגם בזכות הקו?

סא"ל ראובני:

אני דיברתי בעיקר בזכות האנשים.

יריין:

עכשיו הוא דיבר על האנשים.. אבל השאלה שאני שאלתי

היתה איך הוא מפרש את החפיסה של התכנית: מעוזים פלום

טנקים, אילו הכל היה בזמן.

סא"ל ראובני:

אני עכשיו מדבר רק בזכות הלוחמים, אנשי מילואים שהפליאו

אותי בכושר העמידה והלחימה שלהם, בזכות הקו - אני

יכול להביע רק את דעתי, שאני חושב - אני הייתי חסיד נגד החפיסה הזאת, לפרדת

שאני איש חי"ר, של תפיסת המעוזים הנוקשה, וגם העובדות די מדברות בעד עצמן.

למעשה אם מנחמים טוב, שלוש חטיבות משוריינות סדירות, שהן מיטב כוחו של צה"ל,

הושמדו בנסיון לחלץ את המעוזים; הרבה עשרות של מטוסים נפלו בנסיון להציל

אותנו, שאם הם היו נופלים בנסיון לרפוק את הטילים - אני חושב שהיל אויר אמילן

לא חשב לשלם מחיר כזה גדול כדי להשמיד את הטילים, אם המחיר שהוא שילם כדי

להציל את המעוזים, רק בגזרה שלנו, אם אני יודע טוב, נפלו בערך למעלה מ-10

מטוסים בנסיון להפציץ את הצד השני שלהם.

יריין:

אכל מה שענית לי מקודם אפר כך, אם הבנתי אותך נכון:

אילו היינו מוכנים - כלומר, אתה אומר בדיעבד - אבל

היינו לפי התכנית הקודמת, למרות שאהה אומר שאהה נבד תפיסת המעוזים - לפי דעתך
היה קורה מה שאמרת מקודם.

סא"ל ראובני:

לפי דעתי היה קורה, והיינו מצליחים, הייתי אומר,

"להכניס" להם בצורה מאד מאד רצינית. עם סנק כזה

כמעוז, אם עוברים 100 אנשי חי"ר - הוא יכול מפש לחסל אותם, בלי שום בעיה בכלל,
בלי שום בעיה. בעיקר שלבכיר ההפגזה היא לא משמעותית, הוא לא נמצא בסווח הנשק
הקל. אין לי כל ספק, והוכח, כבודשש לדוגמה, הוכח בצורה חד-משמעית, שסנקים
שלנו הצילו שם את כל האזור. סנק אחר כודד.

לנררי:

אחרי דברי הסיכום האלה, אני רוצה לנגוע בעוד נושא

שאני שואב מאותו סיפור של מוסי. אז שם מסופר, אם אני

זוכר נכון, על עזובה במוצב שהוא קיבל, על ציוד לקוי, על ויכוחים מיותרים

מצל החפיפה. מה יש לך לומר על הנושא הזה?

סא"ל ראובני:

כן. דרך אגב, אני ציפיתי שתשאלו אותי, כי על הרשימה

הזאת התקשרו אתי הרבה מאד אנשים.

אנחנו עוד נזמין אותם, ספקרי מעוזים אחרים, אלינו.

יריין:

הוא דרך אגב ביקש גם, הוא היחידי מתוך הגדוד...

סא"ל ראובני:

הוא לא פנה.

יריין:

הוא פנה.

סא"ל ראובני:

במקום לכתוב בעתון...

לסקוב:

הוא פנה דרך העתון. לפעשה מה שהוא התכוון לומר לכם,

סא"ל ראובני:

הוא אמר לעתון. ודרך אגב, ביקשו סמנו מהצנזורה

וררך פיקוד המרכז שיפנה את הכתבה הזאת לוועדת החקירה.

הוא לא פנה.

יריין:

הוא פנה. אמר לי השופט רוד שהוא פנה אליכם.

סא"ל ראובני:

כן?

יריין:

ועדת החקירה - 19.12.1973

ס.י.

ישיבה כח' - אה"צ

היו"ר אגרנט: הוא לא פנה למסור עדות לפנינו, עד כמה שידוע לי.
סא"ל ראובני: עד כמה שאני יודע - אגל"צ כן.
היו"ר אגרנט: אולי.
סא"ל ראובני: אפר לי גם השופט דוד שהוא פנה, והוא גם קיבל כבר חשבה.
 סכל מקום, אני מצטער שהוא עשה את הענין הזה דרך העתון,
 מפני שקשה מאד להתווכח דרך העתון. אני אולי אצטרך לצעוד להגיד שתי מלים,
 למרות שהוא היום אצלי מ"מ, אני העליתי אותו, מיניתי אותו כמ"מ, ואפילו יקבל
 בקרוב דרגה סרן.

[Redacted]

היו"ר אגרנט: מה שמו?

סא"ל ראובני: מוסי אשכנזי, מרדכי אשכנזי.

היו"ר אגרנט: רגע אחר. כשאתה אסרת שיש לך הסתייגות קלה לגבי המילואים -
 זה לטובת המילואים? היה פסוק אחד בדבריך: יש לי
 הסתייגות קלה לגבי המילואים. הכינותי שהתכוונת להגיד להיפך, שאתה התפלאת
 מכוח עמידתם ולחיתתם.

סא"ל ראובני: כן, יש לי הפתעה בלתי רבילה. ושוחחו אתי גם סג"דים
 ומח"טים, ואסרו שאם כך נלחמים מילואים - אז כנראה
 שמילואים בכל זאת נלחמים יותר טוב מסדירים. אז קשה לי קצת לשפוט, כי אני
 נלחמתי גם עם סדירים, הגרוד שלי, אגל"צ ככסה מלחמות. אבל הם כהחלט הפתיעו
 לטובה.

עכשיו לגבי מוסי.
 [Redacted]

היו"ר אגרנט: אני הייתי מבכר [Redacted]

ועדת החקירה - 19.12.1973

ישיבה כח' - אחת"צ

סא"ל ראובני:

בספר. אני אתן עובדות.

היו"ר אגרנט:

דברים שהוא אמר, ביחוד כהקשר לשאלה של ד"ר לנדוי.

יריין:

אולי לקצר, אם פותר, ארוני היושב-ראש, אולי רק איזה

דברים בערות של מוטי לא נראים לו. (אצא)

לנדוי:

כן.

יריין:

כי מה שנראה לו - אנחנו נשמע.

סא"ל ראובני:

אז אני אגיד כך: המוצבים כן היו סוכנים. זה יהיה פאר

לא מדוייק וחורג מהאמת בצורה קיצונית לומר שהמוצבים

היו מוזנחים ושהמוצבים לא היו בסדר.

היו"ר אגרנט:

זה יהיה מוגזם לומר...

סא"ל ראובני:

לא מוגזם; אלא לא מדוייק בצורה קיצונית.

לסקוב:

אז חאסר: לא נכון.

סא"ל ראובני:

לא נכון. במלים אחרות: לא נכון.

יש כמה דברים שנכל זאת אני מוכרח לומר.

כנ"ל לגבי הציוד: זה לא נכון, ממש בצורה מפורשת, שהציוד לא היה בסדר.

היה לנו מיטב הציוד שיש היום בחיל רגלים: המקלעים הכי טובים, מרגמות, בזוקות,

כלי נשק שיש לכל צה"ל, ולא צ'כים ולא שום דבר אחר. היה לנו מיטב הנשק שיש

לחיל הרגלים של צה"ל. אפשר להתווכח אם זה הנשק הכי טוב שיש בעולם. זו פרשה

אחרת.

נכון הוא שבעקבות זה שהמוצבים נבנו תחת לחץ, בחוץ מלחמת

ההתשה, ואחר כך בלחץ של הפסקות האש, יש כמה דברים שאינם מושלמים מבחינת הטכניקה

הצבאית הצרופה של הגנה. לדוגמה: אין קשר עין טוב בין מספר עמדות.

היו"ר אגרנט:

אתה אומר שהמוצבים נבנו תחת לחץ של ההתשה...

סא"ל ראובני:

תחת לחץ של ההתשה, ואחר כך בלחץ בלתי מוסק של תאריכי

הפסקות האש, שהבעיה הייתה מהר לבנות כונקרים שיצילו אנשים.

לא תמיד הם נבנו לפי הטכניקה הצרופה של הגנה. ונחתי דוגמה: קשר עין בין עמדות.

עמדה בזוקה, לדוגמה, שסמנה מפעילים את הזוקה, זה הנשק האנטי-טנקי של החי"ר -

לא תמיד בכל המוצבים ענחה על הבעיה. היה חסר אולי קצת מיקוש, היה חסר אולי

ועדת החקירה - 19.12.1973

ס.י.

ישיבה כח' - אהה"צ

קצת גידור, אולי היו חסרים אמצעים מיוחדים שיש היום בצה"ל. אבל מזה ועד להגיד שהמוצבים היו פוזנחים והציוור לא היה כסדר - זה מאד לא נכון.

לנדוי: לסינופת בחוף המוצבים?

זו הערכה שלו. יכול להיות שאנשי הפילואים שעזבו לפנינו סא"ל ראובני:

הסאירו קצת לכלוך. זה יכול לקרות, לא צריך להיעצר על זה, וודאי וודאי לא לכתוב את זה בראש חוצות. אין לזה שום דבר ביחס לכוסר המכצעי של המוצב.

אלה הם שני הדברים הכוללים שהם ממש חורגים בצורה בולטת במסר שלו. אני אתעכב אולי רק על דבר אחד. אתם כשופטים לפחות יודעים שכשאוטורים חזאי אמת, אז זה לא כל האמת. כשפועי כוחב שהמג"ד בא אליו ואמר לאנשים: חראו, אין מה להיבהל מהמצרים, והם "הארות" כפי שהוא ציטט את זה, ואנחנו יכולים לנצח אותם בקלות - אז הוא מספר רק מה אני אמרתי. אבל הוא איננו מספר מה היה המצב במוצב,

ואז זה נכון מה שאני אמרתי, אבל בעיקר על רקע של עידוד האנשים. אבל זה לא כל מה שאני אמרתי. זה נכון, המספטים שהוא אמר הם חלק מהדברים אב שאני אמרתי, אבל זה לא הכל מה שאני אמרתי. וחבינו גם על איזה רקע אני אמרתי. אני פשוט באתי ממש כרגע האחרון, וזה סיפרתי לכם, שכיום ששי נכנסתי לכודפסט כבר בחושך, כשלפי הפקודות אסור היה לי לעשות זאת, כי החלטתי שאני חייב לדבר עם האנשים ולעודד אותם ולבדוק עם פועי את כל הדברים.

לגבי כיתת הנדסה וכל הנושא של כניה בחוף המוצבים -

אז זה נכון שהוא דרש.

אתה רצית לשבור את מה שאהה ראיח כאוירה של פאניקה של היו"ר אברנט:

המוצב.

ס.י.

ועדה החקירה - 19.12.1973

ישיבה כח' - אחת"צ

סא"ל ראובני: אני רצייתי לעודד, לא לשבור; לעודד את האנשים, ולעודד גם את מוסי. אני לקחתי אותו באופן אישי, וגם אותו עודדתי באופן אישי. אמרתי לו: מוסי, תעודד, אנחנו מסוגלים לעמוד, לא צריך להפחיד את האנשים; וגם אם המצב נראה לך מאד קשה - אסור להפחיד את האנשים, אחרת בכדור הראשון הם יאבדו את המכנסיים. מה גם שהוכחתי לו כמותות ובסופתים - כרגע אי אפשר, כי אין לפניכם דגם של המוצב - שתדברים שהוא אוסר מבחינה צבאית אינם נכונים.

לבני כיתת ההנדסה, שגם זה מתפרש מהמאמר, שבא איזה גאון צבאי ודרש לשנות את המוצב ולשפר אותו ולשפץ אותו, וכולם אמרו: עזוב, עזוב - אז שוב פעם, זו המונה מאד מאד מסולפת.

אחרי כן רשמה ל.צ.

~~ענין זה, על הסדרה אשר נעדר בהלכה, המוצאים היו~~

כנוריים היטב, זה לא כך שכל מוצב, ספקד מוצב מגיע, או סג"ד אפילו מגיע ואוסר:
כסדר, כחך הנדסה, זה ענין של חקציכים, זה ענין של אישורים ובכלל על כל עמדה
מבונים צריך לקבל אישור של ספקד האוגדה. ואני בהחלט חולק על חלק גדול מהתפישה
הצבאית שלו. מה שהיה נראה לו כחסור, לפי דעהי זה לא נכון. זה שהמצב לא היה
מושלם, ואם אני היום הייתי מתבקש לבנות דגם של מוצב הייתי כונה אחרת, אבל לפעמים
כצבא צריך גם לדעה להסתדר עם מה שיש, ולא להלחם נגד תחנות רוח שאינן קיימות.
לא היו כחות הנשק כאלה, אצא לא אצא ^{אפשר} היה לתת לו אוסר. וזה גם מה שהוא דרש
לא היה מציאות.

לסקרוב: ליד איזה פעוד נמצאת החווה הסינית?

ראובני: החווה הסינית נמצאת בין ספסר לפורקן.

יריין: זה לא בגיזרה שלך?

ראובני: זה לא בגיזרה שלי, זה בגיזרה אצל המרכזית.

יריין: זה ליד ראס סודר, ליד האגם המר?

ראובני: אני יכול להראות לכם את זה על המפה. לא. היא נמצאת

במקום קרוב מאוד (חיאור על מפה) כצפון מערב האגם המר, והיא

מה סול איסטמאליה, כמה ק"מ, 5 - 6 ק"מ צפונה אצא ממספר ממקום שכוחותינו עברו.

אני מקווה

יריין:

. את פעלה אותו לרב סרן, אתה צריך ...

אני רוצה להגיד לך שאוחז דבר קרה לא מזמן כשתחילה

סא"ל אמיר ראובני:

הכווננו הגדולה גם בביזרת ירון, הייתי נאלץ מאותה

סיבה לרדת לזה,

הוא עכשיו אמרתי ספקד פלוגה?

היו"ר אפרנט:

כל כך

הוא ספקד פלוגה אבל אין לזה שום משמעות, כי אלה

ראובני:

פעוזים שהם מחולקים ולמעשה לכל מוצב יש ספקד משלו.

חא איננו ספקד מוצב בפועל. אבל אני מציע שהוא יהיה אצלכם וינסה להסביר,

ההנו לו את השאנס הזה לפחות.

אני רוצה להודות לך על ערותך המלאה והמפורטת והפרשימה,

היו"ר אברנט:

וכל מה שמשמע מזה.

תודה רבה לכם.

ראובני:

הישיבה ננעלה.